

JOBO KNYGA

A. PROLOGAS

Jobo turtai ir pamaldumas

Kadaise Uzo šalyje gyveno žmogus, vardu Jobas. Tas žmogus buvo be priekaištų ir doras, buvo dievobaimingas ir šalinosi nuo pikto. Jam buvo gimę septyni sūnūs ir trys dukterys. Jis turėjo septynis tūkstančius avių, tris tūkstančius kupranugarių, penkis šimtus jungų jaučių, penkis šimtus asilių ir labai didelę samdytą šeimyną. Tas žmogus buvo labiau pasiturintis negu bet kas kitas Rytuose.

Jo sūnūs buvo įpratę kelti vaišes vieni pas kitus iš eilės ir kviesti savo tris seseris valgyti ir gerti kartu su jais. Pasibaigus vienam vaišių dienų ratui, Jobas, būdavo, susikviečia juos pas save ir pašventina, atsikeldamas anksti rytą ir atnašaudamas deginamąją auką už kiekvieną jų skyrium. Mat Jobas sau sakydavo: “Galbūt mano vaikai nusidėjo ir piktžodžiavo Dievui savo širdyje”. Taip Jobas visuomet elgėsi.

Tą dieną, kai dangiškieji gyvūnai suėjo tarnauti VIEŠPATIES akivaizdoje, su jais kartu atėjo ir Šėtonas. VIEŠPATS Šėtoną užklausė: “Kur tu buvai?” – “Klajojau po žemę, – atsakė VIEŠPAČIUI Šėtonas, – ėjau joje sargybą”. VIEŠPATS tarė Šėtonui: “Ar atkreipei dėmesį į mano tarną Jobą? Juk kito kaip jis nėra žemėje! Tai žmogus be priekaištų ir doras, dievobaimingas ir šalinasi nuo pikto”. – “Argi veltui Jobas bijo Dievo, – Šėtonas atsakė VIEŠPAČIUI. – Argi neaptvėrei iš visų pusių tvora apie jį patį, apie jo namus ir apie viską, ką tik jis turi? Tu palaiminai jo rankų darbą, ir jo galvijai padaugėjo žemėje. Betgi tik ištiesk ranką ir tik paliesk, kas yra jo, tuomet, esu tikras, jis iškeiks tave į akis”. VIEŠPATS tarė Šėtonui: “Štai visa, ką jis turi, yra tavo rankoje. Tik prieš jį patį rankos nepakelk!” Šėtonas tad išėjo iš VIEŠPATIES akivaizdos.

Pirmasis Jobo išbandymas Viena dieną, kai jo sūnūs ir dukterys valgė ir gėrė vyną savo vyriausiojo brolio namuose, atbėgo pas Jobą pasiuntinys. “Jaučiai arė, o asilės ganėsi šalia jų ganykloje, – jis tarė, – sabėjai juos užpuolė ir pagrobė. Tarnus kalaviju iškapojo. Tik aš vienas pabėgau tau pranešti”. Dar tam nebaigus kalbėti, atskubėjo kitas pasiuntinys. “Dievo ugnis, – jis tarė, – krito iš dangaus, sudegino ir avis, ir piemenis, paversdama juos pelenais. Tik aš vienas pabėgau tau pranešti”. Dar tam nebaigus kalbėti, atskubėjo kitas pasiuntinys. “Kaldėjai, – jis tarė, – trys jų būriai, užpuolė kupranugarius ir pagrobė juos. Tarnus išžudė kalaviju. Tik aš vienas pabėgau tau pranešti”. Dar tam nebaigus kalbėti, atskubėjo kitas pasiuntinys ir pranešė: “Tavo sūnūs ir dukterys valgė ir gėrė vyną savo vyriausiojo brolio namuose, – jis tarė, – tikėk manimi, atūžė iš dykumos baisi vėtra ir sukniuždino visas keturias namų kertes. Namai griuvo ant jaunųjų žmonių. Jie visi žuvo. Tik aš vienas pabėgau tau pranešti”.

Tada Jobas atsistojo, persiplėšė savo drabužius ir nusiskuto galvą.

Puoles kniūbsčia, jis tarė:

“Nuogas išėjau iš motinos išcių,
nuogas ten sugrišiu;
VIEŠPATS davė, VIEŠPATS ir atėmė!
Tebūna pašlovintas VIEŠPATIES vardas!”

Nepaisydamas visko, Jobas nei nusidėjo, nei Dievui priekaištavo.

Antrasis Jobo išbandymas Tą dieną, kai dangiškieji gyvūnai suėjo tarnauti VIEŠPATIES akivaizdoje, su jais kartu atėjo ir Šėtonas tarnauti VIEŠPAČIUI. “Kur tu buvai?” – VIEŠPATS užklausė Šėtoną. “Klajojau po žemę, – atsakė Šėtonas VIEŠPAČIUI, – ėjau joje sargybą”. VIEŠPATS paklausė Šėtoną: “Ar atkreipei dėmesį į mano tarną Jobą? Juk kito kaip jis nėra žemėje! Tai žmogus be priekaištų ir doras, dievobaimingas ir šalinasi nuo pikto. Jis vis laikosi savo dorumo. Vadinasi, be reikalo sukurstei mane jį sunaikinti”. – “Oda už odą, – Šėtonas atsakė VIEŠPAČIUI. – Visa, ką žmogus turi, atiduos už savo gyvybę. Bet tik ištiesk ranką ir paliesk jo kaulus bei kūną, ir jis tikrai iškeiks tave į akis”. VIEŠPATS tarė Šėtonui: “Štai jis tavo rankoje. Tik jo gyvybės neliesk!”

Šėtonas tad išėjo iš VIEŠPATIES akivaizdos ir ištiko Jobą dvokiančiomis votimis nuo padų iki viršugalvio. Sėdėdamas pelenuose, jis šuke gramdė nuo savęs pūlius.

Tada jo žmona jam tarė: “Argi dar laikaisi savo dorumo! Keik Dievą ir mirk!” Bet jis atsakė jai: “Kalbi kaip kvaila moteris. Nejau priimsime iš Dievo rankos, kas gera, ir nepriimsime, kas bloga?” Nepaisydamas to visko, Jobas nesakė nieko prieš Dievą.

Trys Jobo bičiuliai Trys Jobo bičiuliai, išgirdę apie visas nelaimes, kurios buvo jį ištikusios, kiekvienas leidosi į kelionę iš savo namų – Elifazas Temanietis, Bildadas Šuhietis ir Zofaras Naamatietis. Jie susitiko ir keliavo drauge pareikšti jam užuojautos ir paguodos. Pamatę jį iš tolo, jie negalėjo jo pažinti ir pradėjo garsiai verkti. Persiplėšę savo drabužius, jie barstėsi galvas dulkėmis. Jie sėdėjo ant žemės su juo septynias dienas ir septynias naktis. Jobui nei vienas netarė nė žodžio, nes jie matė, kad jis labai kenčia.

B. PIRMASIS POKALBIO RATAS

Jobo dejonė Tada Jobas atvėrė burną ir keikė savo gimtąją dieną.

Jis pertraukė tylą, tardamas:

“Tepranyksta diena, kurią gimiau,
naktis, kuri tarė: ‘Pradėtas berniukas!’
Ta diena! Tebūna ji tamsa!
Tenesirūpina ja Dievas aukštybėse,
jai šviesa teneaušta!

Teaptemdo ją tamsa ir niūrus šešėlis,
teapniaukia ją debesys,
tegašdina ją saulės užtemimas.
O, ta naktis! Tebūna ji niūri tamsa!
Tenebūna ji iškaityta į metų dienas,
tenepatenka ji nė į vieną jų mėnesį.
Taip! Ta naktis tebūna bevaisė,
teneaidi joje joks džiugus balsas.
Tekeikia ją, kurie keikia Jūrą,
kurie geba pažadinti Leviataną.
Teaptemsta aušros žvaigždė,
tesilgi ji šviesos, bet tenesulaukia;
tenemato ji ryto spindulių dėl to,
kad nenorėjo užverti iščių angos ir
paslėpti vargo nuo mano akių.

Kodėl aš nemiriau gimdamas,
kodėl, išėjęs iš iščių, nepražuvau?
Kam gi turėjo būti keliai man laikyti
ar krūtys man žįsti?
Juk nūn gulėčiau ramybėje;
miegočiau ir ilsėčiausi
drauge su žemės karaliais ir patarėjais,
atstatančiais sau griuvėsius,
ar drauge su didžiūnais, turinčiais aukso,
pripildžiusiais savo rūmus sidabro.
Ar kodėl nebuvo palaidotas
tarsi nelaikšis kūdikis,
tarsi mažyliai, niekad nematę šviesos?
Ten, žemai, nedorėliai liaujasi siausti,
ten pavargusieji ilsisi.
Ten belaisviai nesupančioti šalipančiais,
jie nebegirdi engėjo balso.
Ten mažas ir didelis – lygūs;
vergas laisvas nuo savo šeimininko.

Kam gi jis duoda šviesą nelaimingiems
ir gyvybę apkartusiems?
Jie laukia mirties,
bet ji neateina,
jie ieško jos tarsi paslėpto lobyno;
jie labai džiūgauja
ir jaučiasi smagiai, suradę kapa.
Kam gi duota šviesa vyrui,
negalinčiam matyti kelio,
Dievo iš visų pusių apsuptam?
Juk dejonė yra man tarsi duona,
o aimanos plūsta man tarsi vanduo.
Ko tik bijau, mane pasiveja,

ir ko tik vengiu, mane ištinka.
Neturiu ramybės, nebegaliu ištylėti, –
užgriuvo kančia ir nebėra man poilsio”.

Elifazas priekaištauja Tada Elifazas Temanietis atsakydamas tarė:

“Jeigu išdrištų kas tarti tau žodį,
ar nesijausi užgautas?
Betgi kas dabar galėtų tylėti?
Tikėk manimi, tu mokei daugelį,
tu sustiprinai jų silpnas rankas,
tavo žodžiai drąsino svyruojančius,
tu sustiprinai drebančius kelius.
Betgi kai dabar tai nutinka tau,
netenki kantrybės,
kai tave patį tai paliečia,
esi priblokštas!
Argi tavo Dievo baimė nėra tavo laidas,
o tavo tobulas elgesys tavo viltis?

Atsimink, ar kas kada būdamas nekaltas pražuvo?
Ar buvo kur nors dorieji sunaikinti?
Kalbu iš patirties:
kas pikta aria ir bėdą sėja,
tą patį jie ir pjauna.
Nuo Dievo kvėptelėjimo jie pražūva,
nuo jo įniršio gūsis jie sunyksta.
Nutildo liūto riaumojimą,
žvėrių karaliaus staugimą
ir sutrupina liūtų jauniklių dantis.
Stiprus liūtas nugaišta, nes trūksta grobio,
ir jo jaunikliai išsisklaido.

Elifazas kalba apie regėjimą: nė vienas nėra teisus Dievo akyse

Man netyčia atėjo žodis,
mano ausis pagavo jo tylų šnabždesį.
Nuo minčių, kilusių iš nakties regėjimų,
kai kietas miegas apima mirtinguosius,
mane pagavo klaikas ir šiurpulys,
drebėjo visi mano kaulai.
Tuomet vėjas pūstelėjo į mane,
man ant kūno pasišiaušė plaukai.
Jis stabtelėjo,
bet jo išvaizdos nepažinau,
tik pavidalas prieš mano akis,
ir, tylai įsiviešpatavus,
išgirdau balsą:
‘Argi gali žmogus

būti teisesnis už Dievą?
Argi gali mirtingasis
būti be priekaištų prieš savo Kūrėją?
Štai jis net savo tarnais nepasitiki
ir savo angelus kaltina klaida!
Ką tad sakyti apie gyvenančius molio namuose,
kurių pamatai yra dulkės?
Jie sutraiškami lengviau negu kandys,
tarp ryto ir vakaro jie trinami į dulkes.
Jie žūva amžinai nepastebėti.
Kai iš jų išplėšiama jų palapinės virvelė,
argi jie nemiršta nepažinę išminties”.

“Šaukis tad! Ar atsilieps tau kas nors?
Į kuriuos šventuosius gyvūnus kreipsies?
Iš tikrųjų širdgėla pražudo kvailąjį,
o pavydas užmuša lepšį.
Mačiau kvailąjį įleidžiant šaknis,
bet staiga ėmiau keikti jo buveinę.
Jo vaikai nėra saugūs –
jie mindžiojami miesto vartuose,
ir nėra kam jų apginti.
Jo pjūties derliumi naudojasi alkanieji,
grobdami jį net iš erškėčių,
jo turtų geidžia godieji.
Juk blogis nedygsta iš žemės,
vargas nesprogsta iš dirvos;
Ne! Iš tikrųjų žmogus gimsta vargti,
lygiai kaip žiežirbos spragsėti.

Kreipčiausi į Dievą tavim dėtas
ir Dievui pavesčiau savo bėdą.
Jo darbai didingi ir nesuvokiami,
nuostabūs ir be skaičiaus.
Žemei jis duoda lietaus,
o laukus jis palaisto vandeniū.
Kukliuosius jis išaukština,
o liūdintiems jis pakelia nuotaiką.
Sukčių užmačias jis taip sužlugdo,
kad jų rankos naudos neranda.
Gudruolius jis nutveria kėsėjaujančius,
jų suktus sumanymus niekais paverčia.
Dieną jiems darosi tamsu,
vidurdienį jie grabinėjasi tarsi naktį.
Bet jis gelbsti beturtį nuo jų nasrų,
nuo galingojo rankos.
Taigi neužges viltis nelaimingajam,
nelabumas turės užčiaupti savo burną.

Tikėk manimi: laimingas žmogus,
kurį Dievas pataiso!
Neniekink tad pamokos Visagalio!
Juk jis sužeidžia, bet ir aptvarsto;
jis nuplaka, bet jo rankos vėl pagydo.
Šešis kartus iš bėdos jis tave išgelbės,
o septintąjį kartą nelaimė tavęs nebepalies.
Badmečiu jis atpirks tave nuo mirties,
o kare – nuo kalavijo pavojaus.
Nuo ilgų liežuvių rykštės būsi apgintas,
negandai aplinkui siaučiant nedrebėsi.
Iš žūties ir bado juoksies,
žemės žvėrių nebijosi.
Dirvos akmenys bus tavo sąjungininkai,
laukiniai žvėrys bus tau taikūs.
Matysi, kad tavo palapinė saugi,
apžiūrėsi savo avidę ir nepasigesi nieko.
Matysi, kad tavo palikuonys dauginasi
ir tavo ainija auga kaip žolė laukuose.
Į kapą nueisi sulaukęs žilos senatvės,
kaip savo laiku įneštas kviečių pėdas.
Tikėk manimi! Tai ištyrėme.
Taip yra!
Būk atidus ir dėkis tai į galvą!”

Tik kenčiantis žino savo širdgėlą Tada Jobas atsakė. Jis tarė:

“Ak, kad mano širdgėla būtų pasverta
ir visa mano neganda padėta ant
svarstyklių!
Juk jos nusvertų jūros smiltis;
užtat mano žodžiai buvo aštrūs.
Juk Visagalio strėlės susmigusios į mane,
mano dvasia čiulpia jų nuodus,
Dievo šiurpulys krečia mane.
Argi mykia laukinis asilas, turėdamas žolės?
Argi baubia jautis, turėdamas pašaro?
Argi valgo kas nesūdytą ir prėską valgi?
Argi turi skonį dedešvos sunka?
Toks maistas man kaktus;
jis tarsi maistas ligonio.

O, kad mano prašymas būtų
patenkintas
ir Dievas suteiktų, ko trokštu!
Net jeigu patiktų Dievui mane sutrinti,
duoti laisvę savo rankai ir mane nušluoti,
tai būtų man paguoda!
Džiaugčiausi net veriančiu skausmu,

nes neatmečiau Šventojo žodžių.
Ar turėsiu tiek jėgų, kad galėčiau pakelti?
Ar ilgai man užteks kantrybės?
Nejau mano jėgos yra akmens stiprumo,
o mano trapi prigimtis žalvario?
Iš tikrųjų pats sau padėt negaliu;
man atimtos visos išgalės.
Šitokios bėdos ištiktam man reikia ištikimų bičiulių –
ar būčiau atmetęs Visagalio baimę, ar ne.
Bet mano bičiuliai nuvilia mane kaip srovės,
išdžiūstančios per sausrą.
Tirpstančio sniego ir ledu jos būna prigrūstos,
bet kaitrai užėjus jos pranyksta –
kai karšta, jos pasitraukia iš savo vietos.
Karavanai suka iš kelio jų ieškodami,
klajoja ir pražūva dykumoje.
Temos karavanai jų ieško,
vilkstinės iš Šebos viliasi.
Bet jie nusivilia, tuščiai tikėta,
pasiekia tas vietas ir apstulbsta.
Juk dabar man tokie esate:
pamatėte mano negandą ir išsigandote.
Argi prašiau: ‘Duokite man dovaną’?
Ar: ‘Duokite iš savo turtų kyšį už mane’?
Ar: ‘Išgelbėkite mane iš priešų rankos’?
Ar: ‘Išpirkite mane iš engėjų nagų’?

Mokykite mane, aš tylėsiu,
parodykite man, kur mano suklysta.
Kokie įtaigūs yra tiesūs žodžiai!
Bet ką reiškia jūsų įrodinėjimas?
Argi jūs neprasimanote tuščių žodžių įrodinėjimams
ir nelaikote bevilčio žmogaus žodžių tauškalais?
Jūs net kaulelius numestumėte dėl našlaičio
ir parduotumėte savąjį bičiulį.

Betgi nūn malonėkite pažvelgti į mane,
į akis jums nemeluosiu.
Prašyčiau pasvarstyti, tenebūna neteisybės;
apsvarstykite, aš vis dar tebesu teisus!
Ar ant mano liežuvio yra neteisybė?
Ar neatskiriū nelaimės, kai ją patiriu?”

“Argi žmogaus gyvenimas žemėje nėra sunki tarnystė?
Argi žmogaus dienos nėra kaip samdinio dienos?
Tarsi vergas jis trokšta pavėsio,
tarsi samdinys jis nesulaukia savo atlygio.
Man paskirti mėnesiai, kupini nusivylimo,
mano dalia naktys, pilnos širdgėlos.

Guldamas aš klausiu: 'Kada atsikelsiu?'
Bet naktis ilga,
ligi aušros neramiai vartausi.
Mano kūną ėda kirmėlės ir purvas,
mano oda pleišėja, pūliuoja.
Mano dienos eiklesnės už audėjo šaudyklę,
be vilties jos skuba į savo galą.

Neužmiršk, {Dieve}, kad mano gyvenimas tik vėjas;
niekada daugiau nebematysiu laimės.
Akis, stebinti mane, manęs nebematys;
tavoji akis ieškos manęs, o manęs jau nebebus.
Kaip debesis pamažu plaukia ir pranyksta,
taip žengiantis žemyn į Šeolą niekad nebegrįžta.
Į savo buveinę jis nebesugrįš,
jo namai daugiau jo nebepažins.

Užtat negaliu leisti savo burnai tylėti:
kalbėsiu iš dvasios skausmo,
skūsiuos iš gyvasties kartėlio.
Argi aš Jūra, argi aš Jūros pabaisa,
kad tu pastatei prie manęs sargybą?
Kai pagalvoju: 'Mano lova mane paguos,
mano guolis pasidalys su manimi skausmu', –
tuomet gąsdini mane sapnais
ir man klaiką sukeli regėjimais,
idant geriau rinkčiausi pasmaugimą ir mirtį,
negu šiuos griaučius.
Daugiau nebegaliu! Juk amžinai negyvensiu!
Pasitrauk tad nuo manęs,
nes mano dienos tik rūkas.

Kas yra žmogus, kad jį taip aukštini?
Kodėl kreipi į jį savo akių?
Kasdien jį lankai,
kas akimirka jį bandai!
Kaip ilgai nenuleisi akių nuo manęs
ir nuo manęs neatstosi,
kol nurysiu savo seiles?
Jei ir nusidėjau,
ką tau padariau, žmogaus sarge?
Kodėl pasirinkai mane savo taikiniu?
Kodėl pasidariau tau našta?
Kodėl neatleidi mano nusizengimo
ir nepanaikini mano kaltės?
Juk netrukus gulėsiu dulkėse,
manęs ieškosi, bet manęs nebebus".

Pirmoji Bildado kalba

Tada Bildadas Šuhietis atsakė, tardamas:
“Kaip ilgai dar tu taip kalbėsi?
Žodžiai iš tavo burnos tarsi smarki vėtra!
Argi Dievas iškraipys teisėtvarką?
Argi Visagalis iškraipys teisumą?
Kai tavo vaikai jam nusidėjo,
jis atlygino jiems už jų kaltę.
Kai tu ieškosi Dievo
ir Visagalį maldausi,
jeigu esi be priekaištų ir doras, –
tuomet jis tikrai tavimi pasirūpins
ir atstatys teisėtą tavo namų židinį.
Tavo pirmykštė būklė atrodo kaip niekas,
nes ateityje tu labai praturtėsi.

Paklausk senąją kartą
ir apsvarstyk protėvių patirtį.
Juk mes patys lyg tik vakar užgimę
ir nieko nežinome.
Mūsų dienos žemėje tik šešėlis!
Argi jie tavęs nepamokys, tau nepapasakos
ir netars žodžių iš grynios širdies?

Argi papirusas gali augti ten,
kur nėra pelkių?
Argi nendrės gali žaliuoti ten,
kur nėra vandens?
Būdamos žalios ir dar nekirstos,
jos vysta greičiau už kitus augalus.
Toksai likimas visų,
kurie užmiršta Dievą;
bedievio žmogaus viltis virsta niekais.
Tik voratinklio siūlelis yra jo viltis,
voratinklis jo pasitikėjimas.
Remsis savo namais, bet jie nepalaikys;
laikysis į juos įsikibęs, bet jie neišliks.
Nedorėlis klesti saulėje,
jo atžalos dygsta visame sode.
Jo šaknys apsiveja aplink akmenų krūva,
jis gyvena tarp akmenų.
Kai jis išraunamas iš savo vietos,
ji pažinti jo nenori ir sako:
‘Niekad nesu tavęs mačiusi!’
Tikėk manimi, toks yra jo kelio džiaugsmas,
juk dar kiti iš žemės išaugs.

Tikėk manimi, Dievas nei atmes doro žmogaus,
nei išties rankos nedorėliams.
Vis dėlto juoko vėl bus pilna tavo burna,

ir dziugesio šauksmų tavo lūpos.
Tavo priešai bus apvilkti gėda,
nedorėlių palapinė pradings”.

Jobas atsako BildaduiTada Jobas atsakė. Jis tarė:

“Taip, aš žinau, kad šitaip yra:
bet kaip gali žmogus būti teisus prieš Dievą?
Jei kas užsispirtų į teismą su juo stoti,
negalėtų atsakyti jam nė į vieną kaltinimą iš tūkstančio.
Jis yra išmintingos širdies, galingas savo jėga, –
kas kada nors jam priešinosi
ir išliko sveikas?
Jis perkelia kalnus jiems nežinant,
nuverčia juos, kai supyksta;
pajudina iš vietos žemę,
ir jos šulai sudreba.
Jis sako saulei: ‘Netekėk!’
ir žvaigždėms: ‘Nešvieskite!’
Jis vienas padėjo dangaus skliautą į vietą
ir žengia Jūros bangomis.
Jis padarė Grižulo Ratus ir Šienpjovius,
Sietyną ir pietų skliauto žvaigždynus.
Jis nuveikia didžius darbus, –
suprasti jų neįmanoma, –
daugiau nuostabių darbų,
nei gali žmogus suskaičiuoti.
Štai jis praeina pro šalį,
bet aš jo nematau;
jis pražingsniuoja,
bet aš jo nepajuntu.
Tikėk manimi, jis atima –
ir kas gali jam uždrausti?
Niekas negali jo klausti: ‘Ką tu darai?’

Dievas neslopina savo pykčio;
po juo kniūbsčia tebeguli Rahabo kariauna.
Kaip tad galiu aš jam atsakyti
ar žodžiais jam priešgyniauti?
Nors ir esu teisus, negaliu jam atsakyti;
aš maldaučiau savo teisėją pasigailėjimo.
Jeigu į jį kreipčiausi ir jis teiktųsi atsakyti,
netikiu, kad jis klausytųsi mano žodžių.
Juk mane jis audra plėšo
ir mane žaizdomis nusėja be priežasties.
Atsikvėpt man neleidžia,
aitrina mane kartėliu.
Jeigu tai jėgų išbandymas,
Dievas sako: ‘Štai aš!’

Jei tai teismo klausimas –
kas gali pašaukt jį stoti į teismą?
Nors ir esu nekaltas,
mano burna pasmerktų mane;
nors esu be priekaištų,
jis durtų pirštu į mano ydas.
Esu be priekaištų? Nė pats to nebežinau;
aš nebenoriu gyventi!
Tai vis tiek pat! Užtat ir sakau:
'Abu – ir nekaltą, ir kaltą – jis sunaikina!'
Nelaimėi staiga atnešus žūtį,
jis tyčiojasi iš nekaltojo negandos.
Žemė atiduota į nedorėlių rankas;
jos teisėjų rankas jis uždengia.
Jeigu ne jis, kas tad?

Mano dienos eiklesnės už bėgiką,
prabėga ir laimės man neatneša.
Jos praskuba kaip nendrinės valtelės,
kaip erelis, leisdamasis žemyn ant grobio.
Jei sakau: 'Užmiršiu savo skundą,
atsikratysiu savo liūdno veido
ir būsiu linksmas', –
baisu darosi dėl visos mano kančios,
nes žinau, kad tu manęs neišteisinsi.
Jeigu turiu būti laikomas kaltu,
kam tad turėčiau veltui stengtis?
Jei net apsiplaučiau sniegu
ir nusivalyčiau rankas šarmu,
tu taip panardintumei mane į purvus,
kad net mano drabužiai manimi bjaurėtųsi.

Juk jis nėra mirtingas, panašus į mane,
kad galėčiau jam atsakyti
ar stoti kartu į teismą!
O, kad atsirastų taikintojas
savo rankai uždėti ant mudviejų!
Tenuima nuo manęs savo rykštę,
tenegąsdina manęs daugiau jo klaikas.
Tada kalbėčiau jo nebijodamas,
nes žinau, kad šitoks nesu”.

Jobo skundas

“Aš nebenoriu gyventi!
Viešai išliesiu savo skundą,
išsakysiu savo širdies kartėlį.
Tarsiu Dievui: 'Nepasmerk manęs,
pasakyk man, kuo mane kaltini.

Argi gera tau atrodo engti,
niekinti savo rankų darbą
ir šypsotis nedorėlių užmačioms?
Nejau tavo akys kūniškos?
Argi ir tu matai taip, kaip mato žmonės?
Argi tavo dienos kaip dienos mirtingųjų
ir tavo metai kaip žmogaus metai,
kad ieškai mano kaltės
ir tyrinėji mano nuodėmę,
nors žinai, kad aš nesu kaltas
ir nėra kam manęs išgelbėti iš tavo rankos?
Tavo rankos sukūrė ir padarė mane,
o dabar apsisukęs naikini.
O, atsimink, kad sukūrei mane iš molio!
Nejau paversi vėl mane dulkėmis?
Argi neišpylei manęs kaip pieno
ir surauginai kaip sūrį?
Aprengėi mane oda ir kūnu,
suaudei mane iš kaulų ir gyslų.
Suteikei man gyvybę ir ištikimą meilę,
rūpestingai saugojai kiekvieną mano atsikvėpimą.

Vis dėlto šiuos dalykus slėpei savo širdyje;
žinau, kad tai turėjai galvoj!
Jeigu nusidėčiau, tu mane seki
ir kaltės man neatleidi.
Jeigu esu kaltas, vargas man!
Jeigu teisingas, nedrįstu galvos pakelti,
nes esu apimtas gėdos, apdujęs nuo skausmo.
Medžioji mane tarsi drąsus liūtas,
puoli ir puoli mane savo žygiais.
Iš naujo ir iš naujo mane puoli,
vis labiau ir labiau ant manęs pyksti,
vedi prieš mane vis naujus būrius.

Kam tad išvedei mane iš iščių?
Verčiau būčiau miręs,
kol dar jokia akis nebuvo manęs mačiusi,
ir likčiau tarsi nebuves,
perkeltas iš iščių tiesiai į kapą.
Argi dar maža tau mano gyvenimo dienų?
Atstok nuo manęs,
kad galėčiau rasti truputį paguodos
prieš negrižtamai išeidamas
į tamsos ir niūrumo šalį,
į tamsią sąmyšio šalį,
kurios šviesa yra tarsi tamsa”.

Zofaras atsako Jobui Tada Zofaras Naamatietis atsakė, tardamas:

“Argi žodžių tvanas turėtų likti be atsako,
nejau plepus vyras turėtų būti teisus?
Argi tavo tauškalai turėtų mus nutildyti,
nejau, tau tyčiojantis, nebus kam tavęs sugėdinti?
Juk tu sakai: ‘Mano mokymas yra tyras,
aš buvau nekaltas Dievo akyse!’
Betgi kad Dievas prakalbėtų,
atvertų tau jis pats savo lūpas
ir pasakytų tau savo išminties paslaptis!
Juk išmintis turi daug akių!
Žinok tad, kad Dievas iš tavęs mažiau reikalauja,
negu tavo kaltė užsitarnauja.

Argi gali suvokti Dievo paslaptį?
Argi gali išvelgti gelmes Visagalio?
Aukštesnės už dangų – ką tu gali daryti?
Gilesnės už Šeolą – ką tu gali žinoti?
Ilgesnis jos mastas negu žemė
ir platesnis negu jūra.
Jeigu jis praeina ar uždaro į kalėjimą,
ar pašaukia į teismą,
kas gali jį sulaikyti?
Juk jis perpranta veidmainius
ir mato nedorybę.
Tad nejau jos neatpažins?
Bet kvailas žmogus įgis supratimą,
kai laukinė asilė pagimdys žmogų!

Jei tu savo širdį kreipsi teisingai,
tu savo rankas link jo tiesi.
Jei tu turi nedorybę, vyk šalin ją,
neleisk neteisybei gyventi savo palapinėje.
Iš tikrųjų tada pakelsi savo veidą be dėmės,
saugus būsi ir nebijosi.
Juk tada užmirši savo vargus
ar prisiminsi juos kaip nuslūgusius vandenį.
Tavo gyvenimas bus šviesesnis negu vidurdienis,
o tamsiausios gyvenimo valandos švies kaip aušra.
Tu jausiesi saugus, nes turėsi vilties;
Dievas saugos tave, ir saugiai ilsėsis.
Gulsiesi, ir nebus ko tau bijoti;
daugelis stengsis tau įtikti.
Bet akys nedorųjų apsiblaus,
kelio išsigelbėt rasti jie nepajėgs,
jų vienintelė viltis yra laukti mirties”.

Jobas atsako Zofarui Tada Jobas atsakė. Jis tarė:

“Iš tikrųjų esate ypatingi žmonės,
ir išmintis mirs jums numirus!
Bet ir aš, kaip jūs, turiu smegenis;
už jus nesu žemesnis.
Betgi tiek to, kas tų dalykų nežino!
Tapau pajuoka savo bičiuliams, –
‘Tas, kurio Dievas išklauso, kai jo šaukiasi,
yra teisingas ir be priekaištų žmogus’, – pajuoka.
Savimi patenkintieji niekina nelaimę;
ji ištinka tuos, kurių kojos dreba.
Plėšikų palapinės yra ramios,
saugiai gyvena tie, kurie Dievą pykdo,
neša savo dievą rankose.

Bet paklausk gyvulių, jie tave pamokys,
ir padangių paukščių, jie pasakys.
Paklausk žemės augalų, jie tave paprotins,
ir jūros žuvų, jos tau paaiškins.
Kas iš jų visų nežino,
kad VIEŠPATIES ranka tai padarė?
Jo rankoje yra gyvastis visų gyvūnų
ir kiekvieno žmogaus gyvybės alsavimas.
Ar ne ausis svarsto žodžius,
kaip gomurys ragauja maistą?
Ar išmintį slepia žili plaukai
ir supratimą ilgas amžius?
Dievo yra išmintis ir galybė,
jam priklauso patarimas ir supratimas.
Kai jis nugriauna, kas gali atstatyti,
kai jis žmogų įkalina, kas gali jį išlaisvinti?
Kai sulaiko vandenį, ištinka sausra,
Kai pasiunčia juos, aptvindo žemę.
Jo yra jėga ir išmintis;
jis valdo ir tą, kuris klysta,
ir tą, kuris klaidina.
Patarėjus eiti basomis paleidžia,
o teisėjus išvaro iš proto.
Juostas karaliams nusega,
jiems strėnas diržu suvaržo.
Kunigus eiti basomis paleidžia,
o galinguosius sunaikina.
Patikimiems vyrams atima žadą,
o seniūnams sveiką protą.
Didžiūnus apipila gėda,
o stipruoliams nusega diržus.
Tamsybių gelmes atskleidžia,
mirusiųjų buveinės tamsą apšviečia.
Tautas išaukština, tada jas sunaikina,
tautas išaugina, paskui jas apleidžia.

Žemės valdovams atima protą
ir palieka juos klajoti tyruose be kelio.
Jie grabinėja tamsoje be šviesos,
į visas puses svirduliuodami tarsi girti”.

“Tikėk manimi, savo akimis visa tai regėjau,
savo ausimis tai girdėjau ir suvokiau.
Ką jūs žinote, tą ir aš žinau.
Už jus nesu menkesnis.
Vis dėlto kalbėsiu Visagaliui, –
aš noriu ginti savo bylą pas Dievą.
Juk jūs glaistote melu,
visi esate beverčiai gydytojai!
O, kad jūs išvis tylėtumėte,
tai būtų jūsų išmintis!
Išgirskite tad mano bylą,
išklausykite mano lūpų priekaištus.
Argi kalbėsite už Dievą jūs klaidingai,
kalbėsite už jį su apgaule?
Argi rodysite jam šališkumą, ginsite bylą už Dievą?
Argi išeis jums į gera, kai jus ištirs?
Nejau galite jį apgauti,
kaip žmogus žmogų apgauna?
Jis tikrai jus išbars,
jeigu jūs savo širdyje esate jam šališki.
Argi jo didybė jūsų nebaugins
ir jo klaikas jūsų neapims?
Jūsų pamokymai – patarlės, semtos iš pelenu,
o jūsų atsakymai – molio krūvos.

Tad patylėkite, išsakysiu, ką manau.
Nesvarbu, kas man atsitiks.
Dantyse nešiu savo kūną
ir ant delno pasidėsiu gyvastį.
Nors jis ir gali mane užmušti,
tačiau juo pasitikiu,
prieš jį savo kelius ginsiu.
Aš būsiu Dievo akivaizdoje, ir jis mane išgelbės,
nes nedoras žmogus nedrįstų stotis prieš Dievą.

Dėkitės tad į širdį mano žodžius,
tebūna jūsų ausyse tai, ką pasakiau.
Štai aš paruošiau savo bylą
ir žinau, kad būsiu išteisintas.
Kas nori stoti į teismą prieš mane?
Sutinku iš anksto būti nutildytas ir mirti!
Tik suteik man du dalykus,
tuomet nesislėpsiu nuo tavojo veido.
Atitolink savo ranką nuo manęs ir neleisk,

kad tavo klaikas mane gąsdintų.
Tada šauk, ir aš atsakysiu;
ar leisk man pirmam kalbėti ir tu
man atsakyk.
Kiek yra mano kalčių ir nuodėmių?
Parodyk man mano nusizengimą ir mano nuodėmę.
Kodėl slepi savo veidą
ir elgiesi su manimi kaip su priešu?
Nejau nori gąsdinti vėjo blaškoma lapą
ir pulti vieną sausą šiaudą?
Juk meti man karčius apkaltinimus
ir baudi mane už jaunystės kaltes.
Mano kojas įdėjai į trinką,
stebi visus mano takus
ir nustatai ribą mano pėdsakams.
Žmogus sudūlėja kaip puvėsis,
tarsi kandžių suėstas drabužis”.

“Mirtingasis , gimęs iš moters, trumpai tegyvena, bet vargo daug turi,
pražysta kaip gėlė ir nuvysta,
praskuba tarsi šešėlis ir nesustoja.
Vis dėlto į tokį įsmeigi savo akis
ir vedi į teismą su savimi.
Kas gali padaryti švarų daiktą iš nešvaraus?
Niekas negali.
Iš tikrųjų jo dienos yra suskaičytos,
tu žinai jo mėnesių skaičių
ir nustatei ribas, kurių jis negali peržengti.
Nusigrežk nuo jo, kad pasilsėtų,
kol jis, tarsi samdinys, baigs dienos darbą!

Juk medis turi vilties:
nukirstas jis vėl ataugės,
atžalų jam netrūks.
Nors jo šaknys žemėje pasensta
ir jo kelmas pelėja dulkėse,
tačiau vandens kvapo paliestas
jis atžels ir išskleis šakas kaip sodinukas.
Bet kai žmogus miršta, jis yra bejėgis;
kai mirtingasis atsikvepia paskutinį kartą,
tada kur jis?
Kaip vanduo išgaruoja iš ežero,
kaip upė nusenka ir išdžiūva,
taip žmogus gulasi ir daugiau nebeatsikelia.
Jis pabus tik tada, kai dangaus nebebus,
tik tada jis bus pažadintas iš miego.
O, kad paslėptum mane Šeole,
apsaugotum mane, kol atlėgs tavo įniršis,
nustatytum man laiką ir mane atsimintum!

Kai žmogus numiršta, ar bus jis vėl gyvas?
Per visas savo sunkios tarnystės dienas laukčiau,
kol ateis kas manęs paleisti.
Tu pašauktumei, o aš tau atsakyčiau,
ir ilgėtumeisi savo rankų kūrinio.
Juk tada mano žingsnių neskaičiuotumei,
nekreiptum akių į mano nuodėmę.
Mano nusizengimas būtų užantspauduotas maiše,
uždengtumei mano kalnę.
Deja! Kaip kalnas ilgainiui suyra ir sutrupa,
kaip uola pajuda iš savo vietos,
kaip vanduo išgraužia akmenis,
kaip staigi liūtis išplauna dirvos žemę,
taip tu sunaikini žmogaus viltį.
Iveiki jį amžinai, ir jis miršta,
pakeiti jo veidą ir išsiunti.
Jo vaikai pasiekia garbę, o jis to nežino;
jie patiria gėdą, o jis to nepastebi.
Tik savo paties kūno skausmą jis jaučia
ir tik dėl savęs jis kenčia”.

C. ANTRASIS POKALBIO RATAS

Elifazas bara Jobą Elifazas Temanietis atsakė. Jis tarė:

“Argi išmintingas žmogus turėtų atsakyti vėjų kalba
ir save pripūsti rytų vėjo?
Argi jis turėtų įrodinėti tauškalais,
jokios vertės neturinčiais žodžiais?
Tu net Dievo baimę atmeti
ir nuo maldos Dievui susilaikai.
Tavo kaltė moko tavo burną,
užtat tu ir renkiesi sukta kalbą.
Ne aš, bet tavo paties burna tave pasmerkia,
tavo lūpos prieš tave liudija.

Argi esi žmonijos pirmagimis?
Nejau buvai sukurtas anksčiau už kalvas?
Argi klauseisi Dievo taryboje?
Nejau vien sau skiri išmintį?
Ką tu žinai, ko mes nežinome,
ar ką supranti, kas mums neaišku?
Mūsų pusėje yra seni žilagalviai vyrai,
kur kas senesni už tavo tėvą.
Argi tau per maža Dievo paguodos – žodžio,
kad jis švelniai su tavimi elgiasi?
Kas atėmė iš tavęs širdį,
kodėl apsiblausė tavo akys,
kad atgręži savo dvasią prieš Dievą

ir leidi iš burnos tokią šneką?
Kas yra mirtingasis,
kad galėtų būti švarus apeigoms?
Ar gimusis iš moters,
kad galėtų būti teisus Dievo akyse?
Dievas nepasitiki net savo šventaisiais,
net dangus jam atrodo nešvarus.
O ką besakyti apie tą
nepakenčiamą sugedusį žmogų,
geriantį nedorybes kaip vandenį!
Aš tau parodysiu, jei manęs klausysies,
ir ką mačiau, tau paaiškinsiu.
Išminčiai mane išmokė,
o jie buvo ištikimi savo protėviams,
kuriems vieniems Dievas davė šį kraštą –
jokie svetimšaliai tarp jų nesimaišė.
Nedoras žmogus raitosi kančioje
per visas savo dienas,
engėjui skirti metai suskaičiuoti.
Klaiko klyksmas ūžia jo ausyse;
ramybės metu užklumpa jį plėšikai.
Vilties sugrižti iš tamsybės jis neturi;
kalavijas išūliai žiūri jam į akis.
Bastosi aplinkui duonos
ieškodamas, klausdamas: 'Kur ji?'
Žino, kad tamsybės diena jam parengta.
Nerimas ir skausmas klaiką jam kelia,
jį pribloškia,
kaip karalių, pasirengusių mūšiui.
Juk jis kėlė ranką prieš Dievą
ir drįso ižeist Visagalį,
išūliai jį puldamas
su savo stambiu gaubtu skydu.
Nutukęs jo veidas,
nuo lašinių išsipūtęs juosmuo.
Jis gyvens sugriautuose miestuose –
namuose, kuriuose niekas nebegyvens,
nes jie skirti tapti griuvėsių krūvomis.
Turtingas jis nebus;
jo turtų neišliks,
nes jis neįleis šaknų į žemę.
Nuo mirties tamsybės nepabėgs;
jis bus kaip medis,
kurio atžalas liepsna nusvilins;
jis mirs nuo Dievo burnos kvėptelėjimo.
Tenepasikliauja jis tuščiais įsikalbėjimais
save apgaudinėdamas,
nes tuščia apgaulė bus jam atlygis.
Nuvys jis be laiko,

ir jo šakos daugiau nebesužaliuos.
Nubarstys jis savo neprinokusias vynuoges
tarsi vynmedis
ir numes savo žiedus
tarsi alyvmedis.
Juk nedorųjų giminė nėra vaisinga;
ugnis suryja kyšininkų palapines.
Juk jie sumano kėslus, daro pikta,
jų širdis rezga apgaulę”.

Jobas atsako Elifazui

Tada Jobas atsakė. Jis tarė:
“Kaip dažnai tokių dalykų aš esu girdėjęs,
visi jūs esate apgailėtini guodėjai!
Argi nėra galo tuštiems žodžiams?
Kokia liga verčia tave taip save ginti?
Ir aš galėčiau kalbėti kaip jūs,
jei būtumėte mano vietoje.
Galėčiau jus priblokšti žodžiais
ir pakraipyti galvą iš užuojautos.
Galėčiau jus padrasinti žodžiais,
ir mano lūpų paguoda palengvintų jūsų skausmą.

Nuo kalbų mano skausmas nepalengvėja,
o jeigu tylėčiau, ar jis kiek palengvėtų?
Iš tikrųjų nuvargino mane Dievas,
nusiaubė visus manuosius.
Mano odą jis ištiko raukšlėmis, –
jos yra tarsi liudytojai prieš mane;
mano liesumas ateina kaip liudytojas
ir liudija prieš mane.
Įpykęs jis mane drasko ir persekioja,
dantimis ant manęs griežia;
piktai akimis mane varsto mano priešininkas.
Išsizioję spokso į mane žmonės,
tyčiodamiesi kerta man į žandą
ir būriuojasi mane pulti.
Dievas atiduoda mane neteisiam žmogui,
meta mane į nedorųjų nagus.
Gyvenau ramybėje, kol jis manęs nesugurino;
nutvėręs už sprando, sutrupino į gabalus,
pasidėjo mane kaip taikinį
ir leidžia į mane strėles iš visų pusių.
Perduria mano inkstus
ir nerodo pasigailėjimo;
mano tulžį išlaisto žemėje.
Žeidžia mane žaizda prie žaizdos,
puola mane kaip galiūnas.

Užsivilkau ašutinę ant odos,
sėdžiu čia dulkėse nugalėtas.
Mano veidas paraudo nuo ašarų,
pajuodo mano akių vokai,
nors pikto nėra mano rankose
ir mano malda Dievui yra nuoširdi.

O, žeme, neuždenk mano kraujo,
tenderanda ramios vietos mano šauksmas!
Štai net dabar mano liudytojas yra danguje, –
tas, kuris laiduoja už mane, yra aukštybėse.
Mano bičiuliai mane niekina;
mano akys lieja ašaras Dievui.
Tebūna jis žmogaus ir Dievo teisėju,
tarsi žmogaus ir jo bičiulio.
Juk dar praeis keletas metų,
ir aš nueisiu keliu, kuriuo nebegrižtama”.

“Mano jėgos palaužtos, mano dienos baigiasi,
manęs laukia kapas!
Iš tikrųjų tik pajuoka lydi mane,
mano akys apkartusios naktį praleidžia.

Užsidėk užstatą už mane,
nes kas kitas paduos man ranką?
Tu taip užsklendei jų širdį,
kad jie nebegali galvoti,
todėl neleisk jiems manęs nugalėti.
Žmogus kviečiasi bičiulius į vaišes,
o tuo tarpu jo vaikų akys aptemusios nuo bado!

Jis visiems padarė mane priežodžiu,
esu tarsi žmogus, kuriam spjaunama į veidą.
Man akys aptemo nuo širdgėlos;
visi mano sąnariai yra kaip šešėlis.
Dorus žmones tai stebina;
nekaltasis piktinasi nedorėliu.
Tačiau teisusis laikosi savojo kelio;
žmogus švariomis rankomis vis stiprėja.
Eikite šen tad, jūs visi, vėl mane pulkite, –
išmintingo žmogaus tarp jūsų nerasiu nė vieno!
Pasibaigė mano dienos,
sudužo mano svajonės,
nutrauktos mano širdies stygos.
Tokie žmonės sako, kad naktis yra diena.
‘Šviesa, – jie sako, – yra arti tamsos!’
Jei turiu laikyti Šeolą savo buveine,
jei klojuosi guolį tamsybėje,
jei sakau Duobei: ‘Tu mano tėvas!’

ir kirmėlėms: 'Jūs mano motina!' 'Mano sesuo!' –
kur tad glūdi mano viltis?
Ar kas gali matyti už mane viltį?
Ar nužengs ji į Šeolą?
Ar nužengsime drauge į dulkes?"

Bildadas bara Jobą

Tada Bildadas Šuhietis atsakė. Jis tarė:
"Kaip ilgai tu ieškosi žodžių?
Leisk liežuviui pasilsėti,
ir tada mes kalbėsime.
Kodėl žiūri į mus kaip į galvijus?
Kodėl mes esame kvaili tavo akyse?
Savo pykčiu tik save žaloji –
argi žemės darna dėl tavęs bus sugriauta
ar uola bus perkelta iš savo vietos?"

Iš tikrųjų nedorėlio šviesa užgesinta,
jo ugnies liepsna nebešviečia.
Šviesa jo palapinėje aptemusi,
lempa virš jo galvos užgesinta.
Jo platūs žingsniai susiaurinti,
kiša jam koją jo paties kėslai.
Savo paties kojomis įžengia į vilkduobę,
užtaiko ant spąstų.
Spąstai nutveria jį už kojos,
kilpa jį pagauna.
Kilpa jam guli paslėpta žemėje,
spąstai jam ant tako.
Iš visų pusių gąsdina jį baidyklės,
vejasi jį iš paskos.
Alkis atima jam jėgas,
nelaimė stovi šalia ir laukia.
Liga naikina jo odą,
mirties pirmagimis
maitinasi jo sąnariais.
Mirtis paima jį iš palapinės,
kur gyveno saugus,
ir nutempia pas baidyklių karalių.
Nūn bet kas jo palapinėje gali gyventi;
siera išbarstoma tavo buveinė.
Apačioje jam šaknys padžiūva,
viršuje jo šakos nuvysta.
Visų užmirštas jis žemėje;
niekas daugiau nebeatsimena, kad jo būta.
Išvartytas iš šviesos į tamsybę,
išvartytas iš gyvųjų pasaulio.
Be sūnaus, be vaikaičio savo tautoje,

nei išlikusio gyvo nė vieno jo buveinėje.
Vakaru šalių gyventojai baisesi jo likimu,
rytiečius apima klaikas.
Tikrai tokios buvo nedoro žmogaus buveinės,
tokia vieta žmogaus,
kuris Dievo
nežino”.

Jobas atsako Bildadui

Tada Jobas atsakė. Jis tarė:
“Ar ilgai mane kankinsite
ir žeisite savo žodžiais?
Jau dešimtą kartą užgauliojate mane,
argi jums ne gėda mane skaudinti?
Netgi jei tikrai aš būčiau suklydęs,
mano klaida atsilieps man pačiam.
Jei jūs iš tikrųjų didžiuojatės prieš mane
ir prikaišiojate man dėl mano nelaimės,
žinokite tad, kad Dievas su manimi neteisingai pasielgė
ir užmetė ant manęs savo kilpą.
Netgi kai šaukiu: ‘Smurtas!’ – nėra kas atsakytų;
net kai rékiu, nėra kas su manimi teisingai elgtųsi.
Jis taip užtvėrė man kelią, kad negaliu praeiti,
ir apgaubė mano taką tamsybe.
Jis nuvilko nuo manęs mano garbę
ir nuėmė vainiką man nuo galvos.
Jis triuškina mane iš visų pusių,
išroves mano viltį kaip medį.
Jis supyko ant manęs ir įniršo;
laiko mane vienu iš savo priešininkų.
Būriai jo kareivių vieningai artinasi,
taiso kelią mane užpulti
ir statosi stovyklą aplink mano palapinę.

Nuo manęs jis atitolino mano brolius,
visiškai atšalo nuo manęs mano pažįstami.
Mano giminaičiai
ir artimi draugai manimi nesirūpina.
Svečiai, viešėdavę mano namuose, mane pamiršo;
mano tarnaitės laiko mane svetimu,
tapau svetimšaliu jų akyse.
Kai šaukiu savo tarną, jis neatsiliepia,
nors ir nuoširdžiai prašau.
Mano žmona bjaurisi mano kvapu;
mano broliams darosi bloga nuo mano smarvės.
Net paaugliai iš manęs tyčiojasi;
kai atsistuju, jie iš manęs šaiposi.
Mano artimiausi bičiuliai šlykštisi manimi;

tie, kuriuos mylėjau, atsuko man nugara.
Vien oda ir kaulai teliko iš manęs,
vos vos išsigelbėjau.
Pasigailėkite manęs!
Pasigailėkite manęs, mano bičiuliai,
nes mane ištiko Dievo ranka!
Kodėl turite mane persekioti, kaip daro Dievas?
Nejau jums dar negana mane kankinti?

O, kad mano žodžiai būtų užrašyti!
O, kad jie būtų į knygą surašyti!
O, kad geležiniu plaktuku ir švinu
jie būtų ant uolos amžinai iškalti!
Juk aš žinau, kad mano Atpirkėjas gyvas;
galų gale jis pakils kaip liudytojas žemėje.
Net tada, kai liga bus suėdusi mano odą,
dar savo kūne regėsiu Dievą.
Aš pats jį regėsiu akimis savo, o ne kito!
To trokšta širdis mano krūtinėje!
Savęs klausiate: 'Kaip mes galime labiausiai priblokšti?'
ir: 'Jame glūdi nelaimės šaknys!' –
bijokitės tad patys kalavijo,
nes pyktis užsitarnauja kalavijo bausmę,
jog žinotumėte, kad yra kas teisia”.

Zofaras atsako Jobui

Tada Zofaras Naamatietis atsakė. Jis tarė:
“Mano mintys verčia mane į tai atsakyti
ir dėl tos priežasties tiesiog nekantrauju.
Girdžiu pabarimą, kuris mane užgauna,
bet žinau, kaip tau atsakyti.
Argi nežinai, jog nuo senovės,
nuo to laiko, kai žmogus žemėje buvo sukurtas,
nedorėlių laimė trumpa
ir nusidėjėlių džiaugsmas yra tik akimirka?
Net jeigu ūgiu jis dangų pasiektų
ir galva debesis liestų,
jis pražus amžinai kaip dulkės.
Tie, kurie jį pažinojo, klaus: 'Kur jis dabar?'
Kaip sapnas išnyks nedorėlis, ir jo neberasi,
jis bus nuvytas kaip nakties regėjimas.
Akis, kuri jį matydavo, daugiau jo nebematys,
niekad nebeišvys jo savo buveinėje.
Vargšams atsisteisti turės jo sūnūs,
jų rankos sugražins jo turtus.
Jo kaulai, kadaise pilni jaunystės jėgų,
atguls su juo į dulkes.

Nors nedorai elgtis jam saldu kaip medus,
nors jis ir laiko saldumą paslėpęs po liežuvium,
nors ir nenori jo atsisakyti
ir visa laiko savo burnoje,
tačiau jo pilve maistas keičiasi,
angių tulžimi ten pavirsta.
Turtus nedorėlis prarijo ir vėl išvemė;
Dievas priverčia juos išvėmti iš pilvo.
Angių nuodus nedorėlis čiulpia,
ir gyvatės liežuvis jį gelia.
Ne jam matyti upes aliejaus,
medum ir pienu tekančias upes.
Jis turės gražinti savo triūso vaisius,
jų nesuris; savo verslo pelnu nesinaudos.
Juk jis engė ir blogai elgėsi su vargšais,
užgrobinėjo namus, kurių nebuvo statęs.

Nors jis buvo gobšus be soties,
tačiau turtais savęs neišgelbės.
Kadangi niekas neišvengė jo gobštumo,
jo laimė netvers.
Kai jis turės visko, ko tik nori,
užklups jį skurdas, apniks visokios nelaimės.
Tevalgo jis viską, ką tik nori!
Dievas siunčia jam savo pykčio liepsnas,
leidžia į jį strėlių lietu.
Kai jis bėgs nuo geležinio kalavijo,
pervers jį strėlės smaigalys.
Iš jo nugaros kyšo strėlė;
blizgantis strėlės smaigalys pervėrė tulžį.
Apims jį klaikas,
visiška tamsybė jo laukia,
žmogaus neižiebtą ugnis jį praris.
Dangus atidengs jo kalnę,
ir žemė prieš jį stosis piestu.
Potvynis nuneš jo namus vandens srovėmis,
kurios teka Dievo pykčio dieną.
Tokia Dievo duota dalis nedoram žmogui,
toks jam paskirtas iš Dievo paveldas”.

Jobas prašo klausytis

Tada Jobas atsakė. Jis tarė:
“Dėkitės į širdį mano žodžius,
ir tebūna tai jūsų paguoda man.
Kai kalbu, pakęskite mane,
kai pakalbėsiu, galėsite tyčiotis!
Argi mano skundas nukreiptas prieš žmogų?
Kodėl neturėtų trūkti man kantrybės?”

Pažvelkite į mane ir apstulbkite,
užsiimkite rankomis sau burną!
Kai apie tai pagalvoju, išsigastu;
drebulyš nupurto mano kūną.
Kodėl nedorėliai ilgai gyvena,
sulaukia žilos senatvės ir tampa galingi?
Jų vaikai įsikuria jiems gyviems esant
ir mato savo vaikų vaikus.
Jų namai yra saugūs, be baimės;
Dievo rykštė jų neištinka.
Jų jautis užlipa ir apvaisina,
karvės atsiveda ir neišsimeta.
Savo mažylius jie siunčia bėgioti kaip avių kaimenę;
jų vaikai šoka,
dainuoja pritariant būgneliui su žvangučiais ir lyrai,
linksminasi aidint fleitos garsams.
Nedorėliai užbaigia savo dienas gerovėje
ir į Šeolą nužengia ramybėje.
Dievui jie sako: 'Atstok nuo mūsų!
Mes nenorime tavo kelių pažinti.
Kas yra Visagalis, kad jam tarnautume?
Kokia iš to mums nauda, jeigu jam melsimės?'
Argi jų gerovė iš tikrųjų nėra jų rankose?
Nedorėlių galvosena mane atstumia.

Ar dažnai atsitinka,
kad nedorėlių lempa būtų užgesinta
ar kad neganda juos ištiktu,
ar supykęs Dievas juos kančia apdalytu?
Ar dažnai jie yra kaip šiaudai vėjyje
ar kaip vėtros nešami pelai?
Sakote: 'Dievas savo bausmę jo sūnums tausoja'.
Tebūna atmokėta jam pačiam,
kad jis iš to pasimokytu!
Tepamato jo paties akys savo žūtį,
tegeria jis pats Visagalio pykčio vaisius!
Juk kas jam rūpi jo namai po mirties,
kai jo mėnesių skaičius bus pasibaigęs?
Argi gali kas nors pamokyti išminties Dievą –
tą, kuris teisia iš tokių aukštybių.
Vienas žmogus miršta pilnas jėgų,
visiškai ramus ir saugus;
jo šlaunys aptekusios taukais,
o smegenų kaulai švieži.
Kitas žmogus miršta apkartęs,
niekad laimės neparagavęs.
Jiedu drauge atgula į dulkes,
ir kirmėlės abu juos apninka.

O, žinau jūsų mintis
ir jūsų kėslus mane įskaudinti!
Juk sakote: 'Kur yra to didiko namai?
Kur ta palapinė, kurioje nedorėlis gyveno?'
Argi niekad nesiteiravote keleivių,
nejau netikite jų liudijimu,
kad nedoras žmogus negando dieną apsaugomas,
pykčio dieną išvaduojamas?
Kas jį apkaltins į akis už jo elgesį,
kas atmokės jam už jo darbus?
Jis nunešamas į kapines,
budima prie jo kapo.
Lengvas jam slėnio žvirgždas,
tūkstančiai eina laidotuvių eisenoje.
Kaip tad mane paguosite savo tauškalais?
Jūsų atsakymai yra tik melo likučiai”.

D. TREČIASIS POKALBIO RATAS

Elifazas kaltina Jobą

Tada Elifazas Temanietis atsakė. Jis tarė:
“Argi gali žmogus būti Dievui naudingas?
Žinoma, išmintingas žmogus gali būti naudingas pats sau.
Ką Visagalis gauna, jei tu teisus,
kokia jam nauda, jei tu gyveni be priekaištų?
Argi jis už tavo pamaldumą tave kaltina
ir stoja prieš tave į teismą?
Argi ne dėl to, kad didelis tavo nedorumas,
kad tavo nuodėmėms nėra galo?
Juk tu neteisingai pasilaikydavai savo brolių užstata,
palikdavai juos nuogus, nuvilkdavai jų drabužius.
Pavargusiam neduodavai vandens atsigerti,
išalkusiam atsisakydavai duoti duonos.
Tarsi stipriajam priklausytų žemė
ir tik išrinktieji joje tegyventų!
Išvarydavai našles tuščiomis rankomis,
atstumdavai našlaičių rankas.
Užtat spąstai ir tyko tave iš visų pusių,
žlugdo tave ūmus klaikas,
ar tokia tamsa, kad negali matyti,
ir potvynis tave skandina.
Argi Dievas negyvena dangaus aukštybėse?
Pažvelk į aukščiausias žvaigždes, kokios jos didingos!
O tu sakai: 'Ką Dievas gali žinoti?'
Jį slepia tamsus debesis, kaip jis gali mus teisti?
Debesis jį taip dengia, kad jis nebemato
ir vaikšto jis ant dangaus skliauto’.
Argi laikysies senojo kelio,

kuri nedori vyrai pramynė?
Pirma laiko juos pagavo mirtis,
tarsi potvynis nunešė pastatą.
Dievui jie sakė: 'Atstok nuo mūsų!'
ir: 'Ką gali Visagalis mums padaryti?'
Tačiau jis pripildė jų namus gėrybių!
{Nedorėlių galvosena mane atstumia!}
Teisieji, tai matydami, džiaugiasi;
nekaltieji iš jų tyčiojasi:
'Iš tikrųjų jų turtai sunaikinti,
o liekanas prarijo ugnis'.

Taikykis su Dievu ir būk ramus;
taigi sulauksi gero.
Priimk pamokymą iš jo lūpų
ir dėkis jo žodžius į širdį.
Sugrįžk nusizėminęs pas Visagalį,
pašalink neteisingumą iš savo palapinių,
elkis su auksu kaip su dulkėmis
ir su Ofyro auksu kaip su upės vagos akmenėliais.
Tebūna Visagalis tavo auksas,
tebūna jis tau brangus sidabras!
Tada džiūgausi Visagalyje
ir pakelsi veidą į Dievą.
Kai jam melsiesi, jis tave išklausys,
ir savo įžadus įvykdysi.
Ką nuspręsi daryti, įvyks, –
tavo takas bus apšviestas.
Juk Dievas pažemina išdidžiuosius,
bet išgelbsti kukliuosius.
Netgi kaltąjį jis išgelbės;
dėl jo rankų švarumo jis bus išgelbėtas”.

Jobas ieško Dievo, bet rasti negali

Tada Jobas atsakė. Jis tarė:
“Mano skundas vis dar kartus.
Nepaisant mano dejonės, jo ranka sunki.
O, kad žinočiau, kur ją rasti,
kaip nueiti į jo buveinę!
Su juo vesčiau savo bylą,
išdėčiau jam visas savo kančias.
Noriu žinoti, kokiais žodžiais jis man atsakytų,
ir pasvarstyti, ką jis man sakytų.
Nejau byloje su manimi jis savo didžią jėgą naudotų?
Ne! Man kalbant, jis klausytųsi.
Ten doras žmogus galėtų su juo svarstyti,
ir mano teisėjas amžinai išteisintų.
Eidamas į priekį, jo nerandu;

einu atgal, negaliu jo pastebėti.
Kairėje jis slepiasi, tik negaliu jo rasti;
grėžiuosi į dešinę, bet negaliu jo matyti.
Betgi jis žino kiekvieną mano žingsnį!
Teištiria mane ugnimi: išeisiu tarsi grynas auksas.
Koja kojoni eju su juo, nenukrypdamas į šalį,
laikiauosi jo parodyto kelio.
Nepasitraukiau nuo jo lūpų įsakymų,
branginau širdyje jo burnos žodžius.
Nusprendžia jis vienas, kas gali jį atkalbėti?
Ką tik nori, tą daro.
Jis įvykdys, ką man lemia;
daug tokių užmojų jis gali turėti.
Užtat sutrinku nuo jo Artumo;
kai pamąstau, drebu iš baimės.
Dievas atėmė man drąsą,
Visagalis sukėlė man klaiką.
O, kad galėčiau pradingti tamsybėje
ir tamsus debesis uždengtų man veidą!”

Jobas skundžiasi, kad Dievas nesielgia teisingai

“Kodėl Visagalis nepasakė atpildo meto
ir kodėl jo ištikimieji nemato jo dienu?
Žmonės perkelia ežių ženklus,
pagrobia kaimenes ir kerdžius.
Nusiveda našlaičių asilą,
paima našlės jautį kaip užstatą.
Beturčius nustumia nuo kelio,
priverčia visus vargšus slėptis.
Kaip laukiniai asilai dykumoje
jie išeina plušti, ieškodami maisto tyruose savo vaikams.
Jie derlių nuima ne savo lauke,
vėlyvas vynuoges nurenka nedorėlio vynuogyne.
Naktį praleidžia nuogi, be drabužių,
šaltyje antklodės neturi.
Jie, kalnų lietaus permerkti,
glaudžiasi prie uolos, nes neturi pastogės.

{Nedori žmonės pagrobia našlaitį nuo motinos krūtinės,
paima vargšo žmogaus kūdikį kaip užstatą.}

Jie vaikštinėja nuogi, be apdaro;
nors alkani, bet turi derlių nuimti;
tarp alyvmedžių eilių jie spaudžia aliejų;
mina vynuoges spaudykloje, bet kenčia troškulį.
Miestuose mirštantieji dejuoja,
sužeistųjų gyvastis šaukiasi pagalbos,
tačiau Dievas jų maldos negirdi”.

Nedori žmonės mėgsta tamsą

“Yra žmonių, kurie kelia maištą prieš šviesą,
nežino nieko apie jos kelius
ir eiti jos takais atsisako.
Kai visur tamsu, žmogžudys keliasi
užmušti vargšo ir beturčio;
naktį jis eina vogti.
Ir svetimautojo akis laukia sutemos:
'Niekas manęs nematys', – jis murma,
gaubtuvu slėpdamas veidą.
Tamsoje vagys įsilaužia į namus,
dieną jie nesirodo;
kas yra šviesa, jie nežino.
Mirties tamsa jiems visiems yra rytas,
nes jie susidraugavę su mirties tamsa”.

Nedoro žmogaus likimas

“Jie yra tik ant vandens plūduriuojantis šiaudas.
Prakeikta jų dalis žemėje,
tenepasuka joks darbininkas link jų vynuogyno!
Kaip sausra ir kaitra sunaikina sniego vandenį,
taip Šeolas tesuryja tuos, kurie nusidėjo!
Net motina juos užmiršta; kirmėlės jais smaguriauja;
užmirštas jų vardas; nedorybė palaužta tarsi medis.

Jie skriaudžia bevaikę moterį
ir nepadedą našlei.
Dievas savo jėga suvaldo engėjus, –
jis pakyla, ir nedoras žmogus miršta.
Dievas gali leisti jiems saugiai gyventi,
bet stebi visus jų kelius.
Išaukštinti trumpą valandėlę, vėl pranyksta;
nuvysta ir supleišėja kaip dedešvos žiedas,
nusvyra kaip javų varpos.
Argi ne taip? Kas paneigs, ką sakau,
ar įrodys, kad mano žodžiai nieko neverti?”

Kas yra žmogus prieš Dievo didybę

Tada Bildadas Šuhietis atsakė. Jis tarė:
“Viešpatavimas ir pagarbus šiurpulingumas jį ženklina;
jis paliko ramybę savo aukštajame danguje.
Kas gali suskaičiuoti jo pajėgų būrius?
Kam neužteka jo šviesa?
Kaip tad gali žmogus būti teišus prieš Dievą?
Kaip gali gimusis iš moters būti tyras?
Štai net mėnulis nėra šviesus

ir žvaigždės nėra tyros jo akyse.
Kaž tad sakyti apie žmogų – tą kirminėlį,
žmogaus sūnų – tą žemės kirmį!”

Jobas atsako Bildadui

Tada Jobas atsakė. Jis tarė:
“Kaip tu padėjai bejėgiam žmogui
ir palaikei ranką netekusiam jėgų!
Kaip tu patarinėjai neišmintingam žmogui
ir davei daug gero patarimo!
Kieno patariamas tu sakei žodžius
ir kieno alsavimas išėjo iš tavęs?
Mirusiųjų šešėliai dreba po žeme,
vandenys ir jų gyvūnai baimės apimti.
Nuogas guli prieš Dievą Šeolas,
uždangos neturi Prapulties vieta .
Dievas padeda siaurinę skliautą į tuštumą,
pakabina žemę ant nieko.
Jis uždaro lietaus vandenį savo debesyse,
tačiau nuo jų debesis neperplyšta.
Jis paslepia mėnulio veidą,
išskleisdamas virš jo savo debesį.
Jis nubrėžė ratą ant vandenių veido,
užbrėžė ribą tarp šviesos ir tamsos.
Dangaus skliauto šulai dreba,
apstulbinti griausmingo jo pagrūmojimo.
Savo galybe jis nutildė jūrą,
savo sumanumu sunaikino pabaisą Rahabą.
Jo vėjas iššlavė padanges,
jo ranka pervėrė suktąjį slibiną.
Štai tik jo galybės užuominos,
mes tik jos šnabždesį teišgirstame.
Kas gali suvokti jo galybės griausmą?”

Jobas prisiekia, kad jis nekaltas

Jobas tęsė toliau savo kalbą. Jis tarė:
“Prisiekiu Dievu, atėmusiu man teisę,
Visagaliu, apkartinusiu man gyvenimą!
Kol dar turiu gyvastį
ir Dievo alsavimas mano šnervėse,
nekalbės mano lūpos netiesos,
neištars mano burna melo.
Jokiu būdu nelaikysiu jūsų teisiais,
kol mirsiu, neatsisakysiu savo nekaltumo.
Savo teisumą ginsiu ir to neatsizadėsiu;
mano širdis iki gyvos galvos neprikiš man nieko.

Teištinka mano priešą nedorėlio likimas,
mano užpuolimą piktadario likimas!
Kokią viltį turi nedoras žmogus tą valandą,
kai Dievas pareikalauja jo gyvasties?
Argi išgirs Dievas jo šauksmą,
kai ištiks jį nelaimė?
Argi jis ras džiaugsmo Visagalyje
ir šauksis visad Dievo?
Pamokysiu jus apie Dievo galybę,
Visagalio užmojo neslėpsiu.
Štai visi jūs tai matėte,
kodėl tad niekus tauškiate?!

Tokia yra nedoro žmogaus dalis pas Dieva,
engėjų paveldas, gautas iš Visagalio:
nors jis turėtų daug sūnų, jie teks kalavijui,
o jo palikuonys niekad neturės gana duonos.
Pergyvenusius jo vaikus palaidos maras,
jų našlės neraudos dėl jų mirties.
Nors jis susikrautų sidabro kaip dulkių,
pasirūpintų stirtą drabužių, –
nors jis ir apsirūpins, bet teisusis juos nešios,
nekaltasis sidabrą dalys.
Namai, kuriuos jis stato, kaip voratinklis,
kaip vynuogyno sargo statyta lūšnelė.
Jis atsigula turtingas, turtai nepaliesti,
o kai atveria akis – jie dingę.
Klaikas ištinka jį kaip staigus potvynis;
naktį jį nupučia vėtra.
Rytų vėjas jį pakelia ir nuneša toli,
išplėšia jį iš savo buveinės.
Be pasigalėjimo jį puola,
nors jis dar bando galvotrūkčiais gelbėtis.
Jam bėgant, iš paniekos staugia,
švilpia jam iš savo buveinės”.

Poema apie išmintį. Išmintis nepasiekiamo

“Juk yra sidabro kasyklų
ir vietų auksui valyti.
Geležis paimama iš žemės,
o varis sodrinamas iš rūdos.
Žmogus įveikia tamsą,
kasa žemės gelmėse rūdą niūrioje tamsoje.
Įrengia kasyklas toli nuo gyvenvietės,
tuo keliu nekeliauja niekas,
toli nuo žmonių ten darbuojasi,
tabaluodami ant virvių.
Žemės, iš kurios ateina duona,

gelmės yra tarsi ugnies nuniokotos.
Jos akmenyse slypi safyrai
ir jos dulkės turi aukso.

Kelio ten nežino joks plėšrus paukštis,
sakalo akis jo nėra mačiusi.
Išdidūs žvėrys nėra juo takus mynę,
liūtas nėra juo vaikščiojęs.
Žmogus susidoroja su titnagu,
išgriauna kalnus iš pamatų.
Prakerta tunelius uolose,
jo akis pastebi visa, kas brangu.
Ištiria upių šaltinius,
visokias paslaptis išaiškina.

Bet iš kur ateina išmintis?
Kur slypi suvokimo galia?
Kaip žmogui rasti į ją kelią,
kad gyvųjų krašte jos nėra?
Bedugnė sako: "Čia jos nėra!"
Jūra sako: "Aš jos neturiu!"
Už auksą jos nenupirksi,
jos kainos sidabru nepasverssi.
Jos neiperka nei Ofyro auksas,
nei brangieji oniksai, nei safyrai.
Auksas ir stiklas jai neprilygsta,
nei į auksinius indus neišmainoma.
Koralo ir krištolo neverta nė minėti,
nes išminties kaina viršija net ir perlus.
Etiopijos topazas negali su ja lygintis,
net gryniausias auksas jos neatsveria.

Iš kur tad ateina išmintis?
Kur yra supratimo buveinė?
Nuo visų gyvųjų akių ji uždengta,
nuo padangių paukščių ji paslėpta.
Prapultis ir Mirtis sako:
"Savo ausimis tik gandą apie ją tegirdėjome".

Vien Dievas kelią į ją nežino,
jis nežino josios buveinę.
Juk jis mato žemės pakraščius
ir stebi visa po dangumi.
Kai jis davė vėjams jėgą
ir padalijo vandenį saiku;
kai jis davė lietui įstatus
ir nustatė kelią perkūnijai,
tada jis matė ją ir jos vertę,
ją ištyrė ir davė jai vietą.

O žmogui jis tarė: “Tikėk manimi,
pagarbi Viešpaties baimė yra išmintis.
Gręžtis nuo pikto yra supratimas”.

E. JOBO SUVESTINĖ

Jobas prisimena savo praeitį

Jobas tęsė toliau savo kalbą. Jis tarė:
“O, kad būčiau kaip kadaise, praėjusiais mėnesiais,
kaip dienomis, kai Dievas mane globojo!
Kai švietė jo lempa virš mano galvos
ir jo šviesoje ėjau per tamsą;
kai buvo mano žydėjimo dienos
ir Dievas saugojo mano palapinę;
kai Visagalis dar buvo su manimi
ir mano vaikai dar supo mane;
kai mano kojos būdavo plaunamos piene
ir iš uolos man tekėjo srovės aliejaus!

Kai eidavau pro miesto vartus
užimti savo vietos aikštėje,
tada jauni vyrai, mane pamatę, duodavo kelią,
o senieji pakilę stovėdavo.
Kilmingieji paliaudavo kalbėję,
rankomis užsiimdavo burną.
Didžiūnai pritildavo,
liežuvis lipdavo jiems prie gomurio”.

Jobas prisimena savo elgesį su vargšais

“Išgirdę apie mane, žmonės mane laimino,
mane pamatę, žmonės mane gyrė,
nes gelbėjau vargdienį, kuris šaukėsi pagalbos,
ir našlaitį, neturintį, kas jam padėtų.
Mirdami žmonės mane laimino,
džiuginau našlės širdį.
Teisumu gaubiausi, nes širdyje jį turėjau,
teisingumas buvo mano skraistė ir turbanas.
Buvau akys aklam,
kojos luošam.
Tėvas buvau beturčiui,
teisme nepažįstamo žmogaus teises gyniau.
Nedoram žmogui iltis nulaužiau,
priverčiau jį grobį iš nasrų paleisti.
Tada sakydavau: ‘Mirsiu savo lizde,
savo dienas padauginsiu kaip smėlį.
Mano šaknys siekia vandenį,
ant mano šakų krinta rasa visą naktį.

Mano jėgos gaivios,
naujas lankas nuolat mano rankoje’.

Žmonės klausydavo manęs ir laukdavo,
tylėdami klausėsi, kai jiems patardavau.
Man pabaigus kalbėti, jie neturėjo ką sakyti,
tarsi rasos lašai krito ant jų mano žodis.
Jie laukdavo manęs kaip lietaus,
tarsi pavasario lietu gėrė mano žodžius.

Šypsodavausi jiems, kai netekdavo pasitikėjimo savimi,
mano veido šypsena jiems suteikdavo jėgų.
Buvau jų vadas ir rodžiau jiems kelią,
vedžiau juos kaip karalius savo karines pajėgas
ir guodžiau juos liūdinčius”.

Skaudi dabartis

O dabar išjuokia mane vyrai,
amžiumi už mane jaunesni,
kurių tėvų nebūčiau laikęs
net tarp šunų, ganančių mano avių kaimenę.
Kokia nauda man iš jų rankų stiprumo?
Jų jėgos išsekusios.
Neturto ir bado nualinti,
jie graužia sausą ir apleistą dirvą,
skinasi dedešvą bei krūmų lapus
ir rauna karklų šaknis maistui.
Išvaryti iš žmonių tarpo,
vejami riksmomis, tarsi būtų vagys.
Upės slėnių šlaituose jie priversti gyventi,
žemės urvuose ir tarp uolų.
Krūmuose jie tarsi gyvuliai bliauna,
po krūmokšniais buriasi į draugę.
Niekingi bevardžiai valkatos,
jie buvo botagu iš šalies išvaryti.

Bet dabar jie išjuokia mane dainomis;
aš esu tapęs jiems priežodžiu.
Manimi jie bjaurisi, nuo manęs traukiasi;
netgi nesidrovi spjauti man į veidą!
Kadangi Dievas nuginklavo mane ir padarė bejėgį,
jie nebesivaržo mano akivaizdoje.
Iš dešinės paauglių gauja mane užpuola,
parbloškia mane ir stato apgulos pylimus mano žūčiai.
Man taką jie užkerta,
jiems sekasi mane naikinti.
Jie puola mane tarsi pro išlaužtą sienoje spraga,
ritasi kaip šėlstančios bangos.

Klaikas mane pribloškia,
mano orumą lyg vėjas nupučia, –
tarsi debesis išnyksta mano gerovė”.

Dievas negirdi mano šauksmo

“O dabar mano gyvastis senka,
užgriuvo mane skausmo dienos.
Naktį jaučiu sopę sukant man kaulus,
mane graužiantis skausmas niekad nemiega.
Jėga jis nutveria mano drabužį,
pagriebia mane už apsiausto apykaklės.
Jis įstūmė mane į liūną;
su dulkėmis ir pelenais esu sumaišytas.
Tavęs šaukiuosi, bet tu manęs neišklausai;
aš laikiu, bet tu į mane tik pasižiūri.
Man nuožmus pasidarei,
savo galinga ranka mane vargini.
Pakeli mane ir užsodini ant vėjo,
vėtai mane staugiančioje audroje.
Žinau, nuvesi mane į mirtį –
į namus, skirtus visiems gyviesiems.

Iš tikrųjų žmogus nekelia rankos prieš nuskurdusį,
kai tas, nelaimės prispaustas, šaukiasi pagalbos.
Argi aš neverčiau nelaimingųjų,
ar neplyšo man širdis dėl skurdžių?
Bet kai aš laukiau gero, atėjo pikta;
kai tikėjausi šviesos, atėjo tik tamsa.
Mano širdis sumišusi, neranda ramybės;
kasdien mane pasitinka kančia.
Paniuręs vaikštinėju be saulės;
sueigoje atsistoju ir šaukiuosi pagalbos.
Šakalams broliu pasidariau,
stručiams draugu.
Juoduoja ir pleišėja mano oda,
nuo karščio apdegė mano kaulai.
Mano lyra groja raudas,
o mano birbynė dejuoja su verkiančiais”.

Paskutiniai Jobo žodžiai

“Sudariau sandorą su savo akimis
niekad gašliai nežvelgti į mergele.
Kokia dalis skirta aukštai iš Dievo,
paveldas iš Visagalio aukštybėse?
Argi nėra skirta pražūtis neteisiamam
ir nelaimė darančiam pikta?”

Nejau Dievas nemato mano kelio
ir neskaičiuoja visų mano žingsnių?

Jeigu esu ėjęs drauge su melu
ir mano kojos skubinosi į apgaule,
tepasveria mane teisingomis svarstyklėmis
ir težino Dievas mano dorumą!

Jeigu mano žingsniai nuklydo nuo kelio
ar mano širdis sekė mano akis;
ar kokia dėmė sutepė man rankas, tada tebūna leista man pasėti,
o kitas tevalgo derlių.
Tebūna iš šaknų išrauti mano pasėliai!

Jeigu mano širdis yra buvusi moters suviliota
ar tykojau prie kaimyno durų,
tada mano žmona kitam tesuka girnas,
tegula su ja kiti.
Juk tai būtų ištvirkavimas,
tai būtų teisėjų baudžiama kaltė.
Juk tai būtų ugnis,
naikinanti iki Prapulties vietos, –
ji sudegintų iki šaknų visą mano derlių.

Jeigu būčiau atmetęs savo vergo ar vergės bylą,
kai jie apskundė mane,
ką tad turėčiau daryti, kai Dievas pakyla teisti?
Kai jis šaukia atsiskaityti, ką turėčiau jam atsakyti?
Argi tas, kuris padarė mane iščiose, nepadarė ir jų?
Argi ne tas pats Dievas sukūrė mus iščiose?

Jeigu esu buvęs nejautrus vargšų reikalams
ar įstūmęs našlę į neviltį;
ar esu valgęs pats vienas savo kąsnį,
juo su našlaičiu nesidalydamas, –
juk našlaitį nuo savo jaunystės auklėjau kaip tėvas
ir našlės reikalais nuo vaikystės rūpinausi.
Jeigu esu matęs ką nors mirštant iš skurdo
ar nuskurdusį žmogų, neturintį kuo užsikloti,
kurio sąnariai nebūtų manęs laiminę
ir kuris nebūtų susišildęs mano avių vilnomis?
Jeigu esu pakėlęs ranką prieš
našlaitį, žinodamas,
kad turiu svorio miesto vartuose,
tada teišnyra man mentikaulis iš peties,
tenulūžta man ranka virš alkūnės.
Juk bijojau, kad Dievas gali ištikti mane nelaime,
kad negalėsiu išsilaikyti prieš jo didybę.

Jeigu esu dėjęs savo viltis į auksą,
tardamas aukso grynuoliui: 'Tu esi mano apsauga', –
ar didžiavęsis, kad mano turtai dideli,
kad mano ranka yra daug įsigijusi;
ar esu žvelgęs į šviečiančią saulę
bei mėnulį, savo didybėje traukiantį padangėmis,
ir mano širdis buvo slapta susiviliojusi,
o ranka siuntusi jiems pagarbų bučinį,
tai irgi būtų teisėjų baudžiama kaltė,
nes būčiau atmetęs Dievą aukštybėse.

Jeigu esu džiaugęsis savo priešo žūtimi
ar džiūgavęs, kad jį ištiko nelaimė, –
juk neleidau savo burnai nusidėti,
prakeikimu linkėti jam mirties.
Argi mano palapinės vyrai nesistebėjo:
'Kas nėra buvęs pavalgydintas mėsa!'
Ateivis nepraleido nakties lauke,
keleiviui buvo atviros mano durys.

Jeigu esu užslėpęs savo nusizengimus kaip Adomas,
laikydamas savo kaltę giliai krūtinėje,
arba taip būčiau bijojęs minios šauksmo
ar klando panieka būtų kėlusi
man tokį klaiką,
kad būčiau tylėjęs ir neišėjęs
pro duris?!

O, kad kas nors mane išklausytų!
Štai ir viskas! Teatsako man Visagalis!
O, kad mano kaltintojas parašytų savo kaltinimą!
Nešiočiau jį ant savo peties,
užsidėčiau jį sau kaip vainiką,
apie visus savo žingsnius duočiau jam ataskaitą
pakelta galva jo Artume.

Jeigu mano dirvos yra manimi pasiskundusios
ar jų vagos drauge verkusios;
jeigu esu valgęs jų derliaus neužmokėjęs
ar buvęs jų savininkų mirties priežastis,
teauga ten erškėčiai vietoj kviečių,
piktžolės vietoj miežių!"
Jobo žodžių pabaiga.

F. ELIHU'O KALBOS

Elihu'as įsikiša į pokalbį Taigi tie trys vyrai nustojo ginčytis su Jobu, kadangi jis laikė save teisiu. Tada Elihu'as, sūnus Barachelio Buzito, iš Ramo klando, nebepajėgė suvaldyti savo pykčio. Jis niršo ant Jobo, nes šis

laikė teisiu save, o ne Dievą; jis niršo ir ant trijų Jobo bičiulių, nes jie nebuvo radę atsakymo, nors ir tvirtino, kad Jobas yra kaltas. Kadangi tie vyrai buvo vyresni už jį, Elihu'as nesiryžo kreiptis į Jobą. Betgi pamatęs, kad anų trijų vyrų burnos neranda atsakymo, nebepajėgė suvaldyti savo pykčio.

Elihu'as, Barachelio Buzito sūnus, atsakė:

“Esu jaunas, o jūs esate seni.
Užtat nedrįsau ir bijojau
pasakyti jums savo nuomonę.
Maniau: ‘Tekalba metai,
temoko žilagalviai išminties’.
Bet iš tikrųjų žmogaus dvasia,
Visagalio alsavimas suteikia jam supratimo.
Nei žili plaukai padaro išmintingą,
nei seniūnai visad supranta, kas teisinga.
Tad ir sakau: ‘Pasiklausykite manęs,
ir aš pasakysiu savo nuomonę’.

Štai aš laukiau jūsų žodžių,
klausiausi jūsų išmintingų posakių,
jums stengiantis rasti teisingą atsakymą.
Sukaupiau visą savo dėmesį,
bet, tikėkit manimi,
nė vienas jūsų neparodė,
kad Jobas neteiskus,
nė vienas jūsų nepaneigė, ką Jobas sakė.
Kaip tad galite sakyti: ‘Radome išmintį?’
Dievas jam atsakys, o ne žmogus!
Ne man jis buvo išdėstęs savo bėdas,
bet aš jam neatsakysiu jūsų žodžiais”.

Sutrikę daugiau ką pasakyti jie nebegali;
jiems trūksta žodžių.
Laukiau, kol jie nustos kalbėti, –
kol jie pabaigs ir nieko nebesakys.
Dabar aš atvirai išklošiu savo nuomonę
ir pareikšiu, ką aš žinau.
Juk man žodžiai liejasi per kraštus,
mano dvasia verčia mane.
Štai mano vidus kaip vynas,
ieškantis angos atsivėsti,
kaip nauji vynmaišiai, gatavi plyšti.
Turiu kalbėti, kad galėčiau prasivėdinti,
atverti lūpas ir atsakyti.
Nebūsiu šališkas nė vienam,
negirsiu jokio žmogaus.

Juk girti aš nemoku, o jeigu girčiau –
mano Kūrėjas tikrai man galą padarytų!

Elihu'as meta iššūkį Jobui

“O dabar tad, Jobai, klausykis mano kalbos,
įsidėmėk kiekvieną mano žodį.
Štai aš atveriu burną,
mano liežuvis ir mano balsas taria žodžius.
Mano žodžiai eina iš doros širdies,
mano lūpos sąžiningai išreiškia mano įžvalgą.
Dievo dvasia mane sukūrė,
Visagalio alsavimas laiko mane gyvą.
Jei pajėgi, atsakyk man;
pasiruošk; kibk į mane!
Štai Dievo akyse esu kaip tu;
aš irgi buvau paimtas iš molio.
Nereikia tad tau manęs išsigąsti,
mano ranka nebus tau sunki.
Iš tikrųjų tu kalbėjai man girdint,
aš girdėjau tavo žodžių garsą.
Tu sakai: ‘Esu tyras, nenusižengęs;
esu nekaltas, neturiu jokios kaltės.
Bet jis randa dingsčių prieš mane,
laiko mane savo priešu;
jis įdeda mano kojas į trinką,
stebi visus mano takus’.

Šiuo atveju nesi teišus, aš tau sakau,
nes Dievas yra didesnis negu žmogus.
Kam gi bylinėjiesi su juo,
kad jis tau neatsako žodis žodin?
Juk Dievas kalba daug kartų, –
nors žmonės to nesupranta, –
sapne, nakties regėjime,
žmonėms kietai įmigus ir snaudžiant lovoje.
Tuomet tad jis atveria žmonių ausis
ir, juos išpėdamas, sukelia klaiką,
kad užkirstų žmogui kelią pikta daryti,
kad apsaugotų jį nuo puikybės,
kad išgelbėtų jo gyvastį nuo Duobės,
o jo asmeniui neleistų žūt nuo kalavijo”.

Elihu'as aiškina, kodėl žmonės kenčia

“Žmogus yra pamokomas ir skausmais savo lovoje,
ir nepaliaujama kaulų gėla.
Sergančiam žmogui koktu pasižiūrėti į maistą,
net skanėstai jį pykina.

Jo kūnas taip sunyksta, kad sunku į jį bežiūrėti,
o jo kaulai, kadaise nematomi, dabar kyšo.
Prie Duobės jis prieina,
jo gyvastis – prie mirusiųjų buveinės.
Tuomet jeigu ateitų prie jo angelas, –
tarpininkas, vienas iš Dievo tūkstančių, –
parodyti žmogui, kas jam yra teisu,
užjaustų jį ir sakytų:
'Neleisk jam žengti į Duobę,
jam išpirką radau.
Teatjaunėja jo kūnas,
tegrįžta jis į savo jaunystės dienas!'
Tuomet žmogus melstųsi Dievui, ir tas išklausytų,
eitų į jo Artumą su džiaugsmu,
nes Dievas atlygintų mirtingajam už jo teisumą.
Tas žmogus skelbtų kitiems ir sakytų:
'Nusidėjau, teisingai nesielgiau,
bet Dievas manęs nebaudė kaip buvau užsitarnavęs.
Jis išgelbėjo mano gyvastį nuo Duobės,
aš matau gyvenimo šviesą'.

Iš tikrųjų Dievas daro visa tai
žmogui kelis sykius,
norėdamas sugrąžinti jį iš Duobės,
kad jis pamatytų gyvenimo šviesą.
Dėmėkis tad, Jobai, klausykis manęs!
Tylėk, o aš kalbėsiu.
Jei turi ką pasakyti, atsakyk man;
kalbėk, nes man malonu tave pateisinti.
O jei ne, klausykis manęs;
tylėk, pamokysiu tave išminties”.

Elihu'as gina Dievo teisingumą

Tada Elihu'as toliau kalbėjo:
“Klausykitės jūs, išminčiai, mano žodžių,
atverkite jūs, žinovai, man ausį.
Juk ausis taip svarsto žodžius,
kaip gomurys maistą ragauja.
Pažinkime, kas mums teisinga,
nuspręskime tarp savęs, kas gera.
Juk Jobas pasakė: 'Esu teišus,
bet Dievas atėmė mano teisę.
Nepaisant mano teisingumo, esu
laikomas melagiu;
nepagydomai žaizdotas, nors esu be kaltės'.
Kas per žmogus yra Jobas?
Jis gurkšnoja pajuoką kaip vandenį,
bendrauja su piktadariais

ir susideda su nedorais vyrais.
Juk jis sako: 'Žmogui nėra jokios naudos
būti Dievo draugu'.

Taigi jūs, protingieji vyrai, klausykitės manęs!
Ne Dievui daryti tai, kas nedora,
ne Visagaliui daryti, kas pikta!
Juk jis atlygina pagal žmogaus darbą,
su kiekvienu elgiasi pagal jo elgesį.
Juk Dievas iš tikrųjų nedaro, kas nedora,
Visagalis nėra neteisingas.
Argi kas nors kitas patikėjo jam žemę
ir pavedė jam visą pasaulį?
Jei tik jis panorėtų
atšaukti savo dvasią ir gyvybės alsavimą,
visi gyvūnai tuojau pražūtų
ir žmonija sugrižtų į dulkes.

Jei tad turi supratimo, išgirsk!
Klausykis, ką sakau.
Argi nekenčiantis teisingumo galėtų valdyti?
Nejau pasmerksi Teisųjį ir Galingąjį –
tą, kuris karaliui sako: 'Esi niekšas!'
ir kilmingiesiems: 'Esate nedori!' –
tą, kuris nerodo šališkumo nei didžiūnams,
nei gerbia turtuolį labiau už vargšą?
Juk jie visi yra jo rankų darbas.
Akies mirksniu jie miršta, net vidurnaktį;
žmonės parbloškiami ir išnyksta,
galingieji pašalinami ne žmogaus ranka.

Juk jo akys stebi mirtingojo kelią
ir mato kiekvieną jo žingsnį.
Nėra tamsos ar juodos nakties,
kurioje nedorėliai slėptis galėtų.
Juk jis nėra paskyręs nė vienam laiko
stoti prieš Dievo teismą.
Jis sutriuškina galinguosius be kvotimo
ir kitus pasodina jų vietoje.
Kadangi jis pažįsta jų darbus,
juos parbloškia ir sutriuškina nakčia.
Parbloškia juos už jų nedorumą
viešoje vietoje kaip nusikaltėlius,
nes jie buvo neištikimi jam
ir nepaisė nė kiek jo įsakymų.
Taip jie privertė vargšus šauktis Dievo,
ir jis išgirdo prislėgtųjų pagalbos šauksmą.
Jei jis tyli, kas gali jį smerkti?
Jei jis slėptų savo veidą, kas galėtų jį matyti,

ar tai būtų tauta, ar žmogus? –
Kad neviešpatautų nedoras žmogus
nei tie, kurie suvilioja žmones”.

Elihu’as ragina Jobą daryti atgailą

“Tarkime, kas nors sakė Dievui:
‘Atkentėjau bausmę, daugiau nebeužgausiu;
pamokyk mane, kad galėčiau matyti;
jei esu pikta padaręs, daugiau to nebedarysiu’?
Argi jis turėtų atlyginti, kaip tau patinka,
kadangi tu tai atmeti?
Juk tu turi rinktis, o ne aš;
užtat pasakyk, ką žinai.
Protingi žmonės man sakys
ir išmintingas vyras, mane išgirdęs, tars:
‘Jobas kalba nežinodamas,
jo žodžiai be supratimo’.
O, kad Jobas būtų iki galo išmėgintas,
nes jis kalba kaip nedoras vyras!
Juk jis prideda maištą prie savo nuodėmės,
ploja rankomis mūsų akyse
ir vis labiau daugiažodžiauja prieš Dievą”.

Dievas viršija žmogaus akiračius

Elihu’as tęsė kalbą ir tarė:
“Argi manai, kad teisinga sakyti:
‘Esu teisus Dievo akyse?’
Jei tu klaustumei: ‘Kokia man iš to nauda?
Ką laimėjau nenusidėdamas?’
Žinau, kokiais žodžiais tau atsakyti –
tau ir tavo bičiuliams, esantiems su tavimi.
Pasižiūrėk į dangų ir pamatyk!
Pastebėk, kaip aukščiau už tave yra debesys!
Jeigu nusidedi, ką jam pakenki?
Net jeigu tavo kalčių ir daug, kaip jį paveiki?
Jeigu esi teisus, ką jam duodi,
ką jis gauna iš tavo rankos?
Panašų į tave žmogų paveikia tavo nedorumas
ir kitus mirtinguosius tavo teisumas.

Ir jie dejuoja sunkios priespaudos slegiami,
šaukiasi pagalbos galingųjų engiami.
Bet nė vienas nesako: ‘Kur yra Dievas, mano Kūrėjas,
kuris duoda jėgų tamsią naktį,
kuris pamoko mus daugiau negu žemės žvėris,
daro mus išmintingesnius už padangių paukščius?’
Nors jie šaukiasi, bet jis neatsako,

nes jie išdidūs ir nedori žmonės.
Bet tuščia sakyti, kad Dievas negirdi
ar kad Visagalis nepasižiūri.
Nors tu sakai, kad jo nematai,
prieš jį turi bylą ir jo lauki!
Bet dabar tu manai,
kad Dievas nebaudžia
ir mažai tekreipia dėmesio į nuodėmę.
Bergždžia tau, Jobai, aušinti burną;
aišku, kad nežinai, ką sakai”.

Elihu’as aiškina Jobo kančios prasmę

Elihu’as tęsė kalbą ir tarė:
“Pakešk mane dar šiek tiek, pamokysiu tave,
nes dar turiu šį tą pasakyti Dievo vardu.
Savo žinojimą atnešu iš toli
ir pateisinsiu savo Kūrėją.
Iš tikrųjų mano žodžiai – ne melas;
prieš save jūs matote žmogų, kuris tikrai žino.

Štai, Dievas yra galingas! Neniekina nė vieno;
galingas jis jėga ir širdimi.
Nedorėliui gyventi jis neleidžia,
bet kenčiantiems yra teisingas.
Akių nuo teisiųjų jis nenugrėžia,
į sostą su karaliais juos amžiams sodina
ir išaukština juos.
Įsipainiojusiems į grandines
ir skausmo pinklių pagautiems
jis parodo, ką jie buvo padarę –
jų kaltes, – kad jie buvo įžūliai pasielgę.
Atveria ausis jų rūščiam žodžiui,
įsako jiems gręžtis nuo pikto.
Jeigu paklauso ir jam tarnauja,
savo dienas jie užbaigia gerovėje
ir metus savo baigia laimingi.
Bet jeigu nepaklauso, jie žūva nuo kalavijo –
miršta, nes nesuvokia.

Nedorieji tik tūžta širdyje,
kai jis išstinka juos, ir pagalbos nesišaukia.
Jie miršta dar savo jaunystėje,
gėdingo gyvenimo pasendinti.
Bet Dievas išgelbsti kenčiantįjį per jo kančią
ir ausis jam atveria nelaime.
Ir tave jis viliojo iš kančios nasrų,
kai smaginai beribiu pertekliumi,
savo geriausiais valgiais apkrautu stalu.

Bet kai tu teisi kaip nedorėlis,
ištiks tave teismas ir teisingumas.
Saugokis, kad nebūtum pertekliaus suviliotas
ir kyšių didumas tavęs neišvestų iš kelio.
Argi ištikus bėdai tau padės tavo turtai
ir visos galingos pastangos?
Nelauk, kad ateitų naktis – laikas,
kai tautos staiga pranyks.
Saugokis, kad nesigrežtum į pikta!
Juk dėl to turėjai kentėti skausmą”.

Elihu’as primena Jobui Dievo didybę

“Atsimink, kokia didinga yra Dievo galybė!
Kas gali taip pamokyti, kaip jis daro?
Kas gali pasakyti Dievui, kaip elgtis,
ar jam prikišti: ‘Tu neteisingai pasielgei’?
Atsimink, kad turi šlovinti jo darbą,
apie kurį mirtingieji giedojo
giesmes.
Visa žmonija mato Dievo darbą,
kiekvienas žvelgia į jį iš toli”.

Dievas valdo audras

“Iš tikrųjų Dievas yra didis, pranoksta mūsų žinojimą;
skaičius jo metų neištiriamas.
Juk jis buveinėje savo sukuria vandens lašus,
iš gausybės jie susiburia į lietu.
Debesys išpila lietu,
gausiai apipila mirtinguosius.
Argi gali kas suprasti debesų skleidimą,
perkūno griausmus iš jo buveinės?
Štai jis žaibuoja per visą padangę,
jūros gelmės yra jo sostas.
Juk taip jis maitina tautas,
parūpina apsčiai maisto.
Savo rankose jis laiko žaibą,
nurodo jam, kur trenkti.
Už jį kalba jo perkūnija
ir uždega pyktį nedorybei”.

“Ir dėl to man širdis dreba, iš savo vietos šoka.
Klausykitės jūs visi jo griausmingo balso
ir iš jo burnos einančio garso.
Visur po dangumi, lig žemės pakraščiu,
jis paleidžia jį drauge su savo žaibu.
Tada trenkia riaumojantis garsas, –
Dievas griaudžia savo didingu balsu.

Savo žaibų jis nesulaiko,
kol nenutyla jo balsas.
Dievas nuostabiai griaudžia savo balsu,
daro nuostabius darbus, kurių suvokti negalime.
Juk jis sniegui įsako: 'Krisk ant žemės!'
o lietui ir liūčiai: 'Sodriai palyk!'
Jis sustabdo žmonių rankas nuo darbo,
kad kiekvienas žmogus pažintų, ką jis padaro.
Tada žvėrys lenda į savo urvą
ir atsigula savo lindyneje.
Vėtra išeina iš savo buveinės
ir iš šiaurės vėjų kandus šaltis.
Dievas atsikvepia, ir pasidaro ledas,
platūs vandenys greitai užšąla.
Jis debesis prikrauna drėgmės
ir skleidžia savo žaibo debesis.
Pagal jo užmojų jie plaukia iš visų pusių,
kad įvykdytų visa, ką jis jiems įsako,
visur gyvenamos žemės paviršiuje.
Ar kaip rykštė, ar kaip malonė savo žemei –
jis padaro, kad tai atsitinka”.

Baigminis Elihu'o iššūkis Jobui

“Tai suvok, Jobai, stabtelėk akimirksnį
ir pamąstyk apie nuostabius Dievo darbus.
Argi tu žinai, kaip Dievas valdo debesis
ir padaro, kad žaibas plykstelį jo debesyje?
Argi tu žinai, kaip danguje jis pasveria debesis, –
nuostabius darbus to, kuris vienintelis viską žino?
Ne! Tu tik gali leipti nuo kaitros su savo drabužiais,
kai žemė yra apmirusi nuo pietų vėjo.
Argi tu gali jam padėti išskleisti dangaus skliautą,
tvirtą kaip nulietas veidrodis?
Pasakyk tad mums, ką turime jam sakyti;
mes negalime ginčytis, nes tūnom tamsoje.
Ar bus apie tai jam pasakyta, kai kalbėsiu?
Nejau žmogus kada nors norėjo būti sunaikintas?

Dabar tad žmonės negali žiūrėti į saulę,
per skaisčiai ji šviečia,
kai pakyla vėjas ir nuvalo padanges.
Iš šiaurės vėjas atpučia auksinę pašvaistę;
Dievą gaubia šiurpulinga didybė.
Visagalis – mums nepasiekiamas!
Jis didingas jėga ir teisingumu,
didelio teisumo jis nepažeis.
Todėl žmonės jo pagarbiai bijo;

jis negerbia žmogaus,
laikančio save išmintingu”.

G. VIEŠPATIES KALBA

Jobai, ar gali atsakyti į šiuos klausimus?

Tada VIEŠPATS kreipėsi į Jobą iš audros. Jis tarė:
“Kas yra tasai, kuris temdo {mano} užmoji,
kalbėdamas nieko nesupratęs?
Susijuosk diržu strėnas kaip vyras,
aš tavęs klausiu, o tu man atsakyk!

Kur buvai, kai dėjau žemės pamatus?
Pasakyk man, jeigu išmanai!
Kas nustatė jos matmenis – tikrai tu žinai!
Argi kas ištiesė ant jos matavimo virvę?
Į ką buvo jos šulai įleisti
ir kas padėjo jos kertinį akmenį,
kai drauge giedojo rytmetinės žvaigždės
ir visi dangaus gyvūnai net šaukė iš džiaugsmo?
Arba – kas uždarė jūrą už durų,
kai ji prasiveržė iš {žemės} gelmių;
kai apdengiau ją debesų apdaru
ir suvysčiau tiršto rūko vystyklais;
kai padariau bangų mūšą jos ribomis
ir ištačiau duris su skląščiais,
tardamas: ‘Iki čia ateik, bet ne toliau,
čia tavo galingos bangos suduš!’?
Argi kada nors savo gyvenime esi įsakeš,
kad aušra ateitų ir diena prasidėtų?
Argi esi įsakeš, kad aušra paimtų žemę už kampų
ir iškratytų iš jos nedorėlius?
Žemė pakeičiama kaip molis po antspaudu
ir nudažoma, tarsi būtų drabužis.
Nedorėliai nustoja savo šviesos,
palūžta pakeltoji ranka.

Argi esi įėjęs į jūros šaltinius,
vaikščiojęs po bedugnės gelmes?
Argi buvo tau atvertos mirties durys,
ar matei Šeolo vartus?
Argi išmatavai žemės plotą?
Jeigu visa tai žinai, – pasakyk man!

Kuris kelias veda į šviesos buveinę,
kur yra tamsos vieta,
kad galėtumei nuvesti jas į jų valdas
ir parodyti joms takus į jų namus?

Tikrai tu žinai, nes ten kadaise gimei,
ir tavo metų skaičius apstus!

Argi esi kada nors įėjęs į sniego sandėlius
ar matęs krušos išteklius,
kuriuos taupau nelaimės metui,
puolimo ir karo dienoms?
Kaip rasti kelią į vietas, iš kur siunčiama šviesa
ar iš kur rytys išsiskirsto po žemę?
Kas iškirto griovį lietaus srautams,
kelią perkūnijos debesiai,
kad palytų žemėje, kur niekas negyvena,
dykumoje, kur nėra jokio žmogaus,
kad pasotintų vienišus tyrus
ir žemė išželdintų žolę?

Argi lietus turi tėvą?
Argi rasos lašai buvo pradėti kaip vaikai?
Kas yra ledo motina?
Kas pagimdė dangaus šerkšną?
Vanduo tampa kietas kaip akmuo,
bedugnės paviršius užšąla.
Argi gali surišti Sietyno grandines
ar atrišti Šaulio diržą?
Argi gali išvesti laikui atėjus žvaigždes
ar parodyti kelią Grįžulo Ratams ir palydai?
Argi žinai dangaus skliauto įstatus,
ar gali padaryti, kad jie valdytų žemę?

Argi gali pakelti balsą debesyje
ir apsigaubti audros vandenimis?
Argi gali siųsti žaibus pagal užduotį,
ar jie tau sakys: "Tavo paslaugoms!"
Kas pasako ibisui, kada Nilas patvins,
ar gaidžiui praneša, kad bus lietaus?

Kas išmintingai suskaičiuoja debesis,
išpila dangaus vandens ąsočius,
kai žemės dulkės sukietėja
ir grumstai sulimpa?
Argi gali sumedžioti grobį liūtei
ar numalšinti jauniklių alkį,
kai jie tykoja savo urve
ar guli pasalom savo lindynėje?
Kas aprūpina varną penu,
kai jos jaunikliai šaukiasi Dievo,
žiodami alkanus snapus?"

“Ar tu žinai meta, kada kalnų ožkos vaikuojasi,
ar stebi, kai stirnos atsiveda?
Ar žinai mėnesių skaičių, kurį jos turi išnešioti,
ar nustatai joms meta vaikuotis,
kai jos susiriečia, gimdydamos savo vaisių,
ir atveda savo jauniklį?
Sustiprėja jų jaunikliai,
užauga po grynu dangumi,
išeina ir pas jas nebegrižta.

Kas paleido laukinį asilą,
kas atrišo jam pančius?
Aš padariau dykumą jo namais,
druskingąsias žemes jo buveine.
Iš miesto sąmyšio jis šaiposi,
varovo šauksmų negirdi.
Klajoja po kalnus tarsi po savo ganyklą
ir susiieško ėsti, kas žalia.

Argi stumbras sutiktų tau tarnauti,
ar jis leistų naktį prie tavo ėdžių?
Argi galėtumei pririšti stumbrą virvėmis prie vagos,
ar jis tau suakėtų tavo slėnius?
Argi juo pasikliausi dėl jo didelės jėgos
ir patikėsi jam savo sunkų triūsą?
Argi esi tikras, kad jis sugriš
ir parneš tau javus į tavo klojimą?

Stručio sparnai smagiai plazdena,
bet jie neturi plunksnų.
Juk jis palieka savo kiaušinius žemėje,
leidžia smiltims juos šildyti.
Užmiršta, kad koja gali juos sumindžioti
ar laukinis žvėris sutrypti.
Savo jauniklius jis šiurkščiai atmeta, tarsi ne jo būtų,
ir nesirūpina, kad jo pastangos buvo tuščios.
Juk Dievas padarė jį kvailą
ir nedavė jam supratimo.
Tačiau kai išskleidęs sparnus
metasi bėgti,
apjuokia arklį ir jo raitelį.

Argi tu duodi žirgui stiprybę,
ar tu apklojai sprandą jam karčiais?
Argi tu šokdini jį kaip žiogą
ir gąsdini žmones jo piktu prunkštumu?
Kanopa noriai jis kasa slėnio žemę,
visa savo stiprybe veržiasi į mūšį.
Iš baimės tyčiojasi nesutramdomas;

nešoka į šalį nuo kalavijo.
Ant jo barška strėlinė,
blizga iešmas ir ietis.
Virpėdamas iš nekantrumo, jis šuoliuoja;
išgirdęs rago gausmą, nebenustovi.
Kaskart ragui gaudžiant, jis prunkščia: 'Aha!'
Iš tolo jis girdi mūšį,
vadų įsakymus ir kareivių šauksmus.

Argi iš tavęs išmoko sakalas skraidyti
ir išskleisti sparnus pietų link?
Argi tavo įsakymu erelis sklando
ir aukštai suka lizdą?
Ant uolos jis gyvena,
įsitaiso stačios uolos tvirtovėje.
Iš ten jis žvalgosi grobio;
jo akys mato laimikį iš tolo.
Jo jaunikliai gurkia kraują;
kur yra užmuštųjų, ten ir jis”.

Jobai, jau metas, kad tu man atsakytum

Atsakydamas Jobui, VIEŠPATS tarė:
“Argi priekaištų ieškotojas bylinėsis su Visagaliu?
Kas tik ginčijasi su Dievu, turi atsakyti”.
Jobas atsakė VIEŠPAČIUI. Jis tarė:
“Štai esu menkutis! Ką galiu tau atsakyti?
Užsiimu sau ranka burną.
Nors kartą kalbėjau, nebekalbėsiu;
nors dusyk, daugiau to nebedarysiu”.
Tada iš audros VIEŠPATS Jobui dar kartą atsakė:

“Susijuosk diržu strėnas kaip vyras;
aš tave klausiu, ir tu man atsakyk!
Argi tu paneigsi net mano teisingumą?
Nejau mane pasmerkksi, kad pats būtum pateisintas?
Argi tavo ranka kaip Dievo
ir gali griauti tokiu balsu kaip jis?
Jei taip, pasipuošk didybe ir orumu,
apsirenk garbe ir spindesiu.
Duok valią savo pykčio įniršiui,
pažvelk į kiekvieną išdidų žmogų ir jį pažemink.
Taip, pažvelk į kiekvieną išdidų žmogų, pažemink jį;
sumindyk nedorėlius ten, kur jų yra.
Palaidok juos visus drauge žemėje,
užrakink juos tamsiajame mirusiųjų pasaulyje.
Tada ir aš pripažinsiu tau,
kad tavo dešinė gali tave išgelbėti.

Pagalvok apie Begemotą,
kurį padariau kaip ir tave;
jis ėda žolę kaip jautis.
Štai jo jėga šlaunyse,
jo galybė pilvo raumenyse.
Savo uodegą jis padaro kieta
kaip kedras,
raumenys jo šlaunų suausti į viena.
Jo kaulai yra kaip vario vamzdžiai,
galūnės tarsi geležinės lazdos.

Jis yra pirmasis didžiųjų Dievo darbų –
tik jo Kūrėjas gali traukti prieš jį kalavija.
Juk žolės jam duoda kalnai,
kur visi laukų žvėrys smaginas.
Po lotosais jis guli
pelkės nendrių prieglobstyje.
Lotosai slepia jį ūksme,
upelio gluosniai jį priglaudžia.
Net kai upė patvinsta, jis neišsigąsta;
išlieka ramus, nors Jordanas tekėtų į nasrus.
Kas gali pagauti jį kabliais
ar perverti jo šnerves vašu?

Argi gali pagauti meškere Leviataną
ar surišti jo nasrus virve?
Argi gali įverti virvę jam į šnerves,
kabliu nasrus perdurti?
Argi jis maldaus tavęs, kad paleistum,
gerinsis tau švelniais žodžiais?
Argi jis sudarys sandorą su tavimi,
ar priimsi jį kaip amžiną vergą?
Argi žaisi su juo kaip su paukščiu,
ar laikysi jį pririštą savo merginų pramogai?
Argi derėsis dėl jo prekiautojai,
ar išsidalys jį pirkliai?
Argi gali prismaigstyti jam odą žeberklų
ar jo galvą žūklės iečių?
Kartą kėlęs prieš jį ranką,
atsimink kovą ir daugiau nebandyk!”

“Tikėk manimi, kas tik pamato Leviataną,
netenka drąsos ir puola ant žemės.
Argi jis nėra nuožmus tam, kas jį pažadina?
Kas galėtų prieš jį stoti?
Kas jam priešintųsi ir nenukentėtų?
Po visu dangumi, kas?”

Vargu ar man reikia kalbėti apie jo kojas
bei jo žygdarbių smulkmenas ir grakštų sudėjimą.
Kas gali nuplėšti jo išorinę apdangą
ar perdurti jo dvigubus šarvus?
Kas gali priversti jį pražioti savo nasrus?
Klaiką kelia jo pliki dantys!
Jo nugarą dengia tarsi eilės skydų,
glaudžiai sukabintų ir kietų kaip akmuo.
Vienas skydas prišlijęs prie kito,
kad net oras negali tarp jų praeiti.
Sujungti vienas su kitu,
jie vienas kitą neatskiriamai apkabina.
Kai jis čiaudi, blyksteli šviesa;
jo akys tarsi aušros prošvaistė.
Iš jo nasrų šoka liepsnos,
lekia žėrinčios kibirkštys.
Iš jo šnervių eina dūmai,
tarsi iš verdančio puodo ant žabų ugnies.
Jo alsavimas uždega anglis,
liepsnos pliūpsi iš jo nasrų.
Jo sprande slypi jėga;
klaikas apima visus jį išvydusius.
Jo raumenų sluoksniai glausti,
standūs ir nepajudinami.
Jo širdis tvirtai nulieta kaip akmuo,
kieta kaip apatinė girnopusė.
Kai jis piestu stoja, net galiūnai dreba,
nustėrę iš klaiko traukiasi.
Kas jį pultų, nenugalėtų kalaviju;
nenugalėtų nei ietimi, nei sviediniu, nei iešmu.
Geležį jis laiko šiaudais,
sudūlėjusiu medžiu – varį.
Strėlė neprivers jo bėgti;
laidynės akmenys jam tarsi šapai.
Vėzdai laikomi šiaudais;
jis juokiasi iš iečių zvembimo.
Jo pilvas kaip aštrios šukės;
jis šliaužia purvu tarsi kūlimo šlajos.
Jis padaro, kad gelmė kunkuliuoja tarsi katilas,
sumaišo jūrą kaip tepalų puodą.
Paskui save jis palieka blizgantį taką;
galėtų pamanyti, kad gelmė yra žila.
Žemėje sau lygaus neturi;
jis yra kūrinyš be baimės.
Jis apžiūri visa, kas didinga;
jis yra visų išdidžiųjų gyvūnų karalius”.

Jobas atšaukia savo žodžius

Tada Jobas, atsakydamas VIEŠPAČIUI, tarė:
“Žinau, kad tu gali visa padaryti;
ką tik užsimoji, tu gali įvykdyti.
‘Kas yra tasai, kuris temdo {mano} užmoji,
kalbėdamas be supratimo?’
Iš tikrųjų kalbėjau apie tai, ko nesupratau,
apie dalykus, pranokstančius mane savo nuostabumu,
kurių nežinojau.
‘Klausykis, aš kalbėsiu;
aš tavęs klausiu, ir tu man atsakyk’.
Buvau girdėjęs gandus apie tave,
bet dabar mano akys regi tave;
todėl aš gėdinuos visko, ką esu pasakęs,
ir atgailauju dulkėse ir pelenuose”.

H. EPILOGAS

Dievas pasako, kad Jobas yra teišus

VIEŠPATS, pabaigęs kalbėti Jobui, Elifazui Temaniečiui tarė: “Mane apėmė pyktis ant tavęs ir tavo dviejų bičiulių, nes nekalbėjote apie mane teisingai, kaip darė mano tarnas Jobas. Dabar tad pasiimkite septynis jaučius bei septynis avinus, nueikite pas mano tarną Jobą ir atnašaukite už save deginamąją auką. Tegu meldžiasi mano tarnas Jobas už jus, nes atsižvelgsiu į jo malda, kad nesielgčiau su jumis pagal jūsų kvailystę, kadangi nesakėte tiesos apie mane, kaip mano tarnas Jobas padarė”. Taigi Elifazas Temanietis, Bildadas Šuhietis ir Zofaras Naamatietis nuėjo ir įvykdė, ką VIEŠPATS buvo jiems paliepęs. VIEŠPATS atsižvelgė į Jobo malda.

Naujoji Jobo laimė

VIEŠPATS pakreipė Jobo dalia, kai jis pasimeldė už savo bičiulius. VIEŠPATS davė Jobui dvigubai daugiau, negu jis buvo anksčiau turėjęs. Tada suėjo pas jį visi jo broliai bei seserys ir visi, kurie jį buvo anksčiau pažinoję. Jie valgė duoną jo namuose su juo, reikšdami jam užuojautą ir paguodą dėl tos nelaimės, kuria VIEŠPATS buvo jį ištikęs. Kiekvienas jų davė jam po vieną kesitą ir vieną auksinį žiedą. VIEŠPATS laimino vėlesnįjį Jobo gyvenimą labiau negu jo pradžia. Jobas turėjo keturiolika tūkstančių avių, šešis tūkstančius kupranugarių, tūkstantį jungų jaučių ir tūkstantį asilių. Jis turėjo taip pat septynis sūnus ir tris dukteris. Pirmąją pavadino Jemima, antrąją Kezija ir trečiąją Keren-Kapucha. Visoje šalyje nebuvo gražesnių moterų už Jobo dukteris. Jų tėvas davė joms paveldą lygiai su broliais. Iš viso Jobas gyveno dar šimtą keturiasdešimt metų, matė savo sūnus ir savo vaikaičius iki ketvirtos kartos. Jobas mirė gerai įmetėjęs, sulaukęs žilos senatvės.

Maldos.lt